

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΑΘΗΝΑ
1930

ΗΚΗ
ΕΙΟΥ
ΤΟΣ
Α.Π.Θ.
ΛΛΙΓΑ

PA
3973
.18
M452
L930
c.1

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΕΛΛΟΓΛΕΙΟΥ
ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΤΕΧΝΩΝ
Α.Π.Θ.
Κωδ. 20871

Δίψη πλὺτα αὐτὸ ἔκδοξεν Κερμαῖ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΜΕΛΑΧΡΙΝΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Ἡ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΑΘΗΝΑ

1930

Δωρεᾶ

Παύλου & Ανδρέα Καλλιγὰ

ΕΠΙΛΕΞΕΙΣ

Η ΕΝ ΤΑΥΤΟΙΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ

ΤΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΘΗΝΑ

ΣΗΜ. — Για τὴ σκηνὴ ἢ μετάφραση θεωρεῖται χειρόγραφο. Κάθε
κατάστασί της χρειάζεται τὴ γραπτὴ ἄδεια τοῦ μεταφραστῆ.

ΥΠΟΘΕΣΗ

Ὁ Ὀρέστης ὑπακούοντας σὲ χρησμό πηγαίνει στὴν Ταυρικὴ τῆς Σκυθίας. Μόλις ἔφτασεν ἐκεῖ μὲ τὸν Πυλάδην σχεδίαζε πῶς νὰ κλέψει τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτεμῆς, πὺν προσκυνοῦσεν ὁ λαὸς ἐκεῖνος. Ἐκεῖ ὅμως πὺν ξεμάκραινει ἀπὸ τὸ καθάρβι τοῦ ἦρθε ἡ τρέλα του καὶ ἔτσι τὸν ἔπιασαν οἱ ἄνθρωποι ἐκείνου τοῦ τόπου μαζί μὲ τὸ φίλο του καὶ τοὺς ἔφεραν στὸ νὰ τῆς Ἀρτεμῆς νὰ τοὺς θυσιάσουν, γιὰτὶ συνήθιζαν νὰ σφάζουν τοὺς ξένους πὺν ἄραζαν στὴ χώρα τους....

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑποτίθεται στὴν Ταυρικὴ τῆς Σκυθίας.

Ὁ χορὸς εἶναι σχηματισμένος ἀπὸ ἑλληνοποῦλες, δοῦλες τῆς Ἰφιγένειας.

Προλογίζει ἡ Ἰφιγένεια.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΠΥΛΑΔΗΣ

ΧΟΡΟΣ

ΑΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

ΘΟΑΣ

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

ΑΘΗΝΑ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

*Ὁ ναὸς τῆς Ἀρτεμῆς. Στὰ γεῖσά
του καρφωμένες νεκροκεφαλές.
Μπρὸς τὸ ναὸ ἕνας βωμὸς κοκ-
κινισμένος ἀπὸ τὸ αἷμα.*

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ Πέλοπας τοῦ Τάνταλου στὴν Πίσσα ὡς ἦρθε
μὲ τίς γοργὰς φοράδες του πῆρε γυναῖκα
κόρη τοῦ Οἰνόμαου κ' ἔκανε τὸν Ἀτρεά.
Κ' εἴταν γιοὶ τοῦ Ἀτρεά ὁ Μενέλαος ὅπως
κι ὁ Ἀγαμέμνωνας. Γεννήθηκ' ἀπὸ τοῦτον
τῆς Τυνδαρίδας κόρη, ἐγὼ ἡ Ἰφιγένεια.
Κι ὅπως ὁ κύρης μου θαρρεῖ, μῆχει σφαγμένη
στὴν Ἀρτέμιδα, γιὰ τὴν Ἑλένη καὶ μόνο
στὶς κοσμοξάκουστες ἀγκάλες τῆς Αὐλίδας,
ὅπου συχνὰ ὁ ἀνεμορούφουλας τοῦ Εὐρίπου
τὸ βαθυγάλανο γιαλὸ στριφογυρίζει.
Αὐτοῦ σύναξε ὁ βασιλιάς ὁ Ἀγαμέμνωνας
χίλια καράβι' ἄρματωμένα τῶν Ἑλλήνων,
τῆς νίκης θέλοντας νὰ λάβει τὸ στεφάνι,
δόξα στοὺς Ἀχαιοὺς, σὰ θᾶπαιρνε τὴν Τροία.
Κῆτσι νὰ ἐκδικηθεῖ γιὰ χάρη τοῦ Μενέλαου,
κι αὐτόν τὸ γάμο της ποὺ ἀτίμασεν ἡ Ἑλένη.
Κι ἀπ' τὴν κακοκαιρία κρατημένος, πρῶμον
ἄνεμο μὴ λαχαίνοντας, ἐμαντευόταν
στῆς φλόγας τὰ σημάδια καὶ τοῦ λέει ὁ Κάλχας
τὸν τέτοιο λόγον: « Ἀγαμέμνονα, ποὺ ὀρίζεις
τῶν Ἑλλήνων τὸ στράτευμα, δὲ θὰ κινήσουν
ἀπ' τὰ λιμάνια τὰ καράβια σου ἂν δὲ σφάζεις

στήν Ἄρτεμη τὴν κόρη σου Ἰφιγένεια.
 Γιατὶ ἔχεις τάξει μιὰ φορὰ στὴ φλογοφόρα
 θεὰ νὰ τῆς θυσιάσεις τῆς χρονιάς τὸ κάλλιο
 γέννημα. Κ' ἡ γυναίκα σου ἡ Κλυταιμνήστρα
 μιὰ κόρη ἐγέννα στὸ παλάτι σου (σέμένα
 τῆς ὁμορφιάς ἔδινε ὁ Κάλχας τὸ βραβεῖο)
 αὐτὴν χρωστᾷς θυσία νὰ τὴν κάμεις». Κέτσι
 μὲ δόλο παίρνει με ἅπ τὴ μάνα μου ὁ Ὀδυσσεύς,
 γιὰ νύφη τάχα τοῦ Ἀχιλλέα. Στὴν Αὐλῖδα
 ἡ μαύρη ἐρχάμενη, καθὼς πάνω μὲ σήκωναν
 ἅπ τὴν πυρά, θὰ μέσφαζαν μὲ σπάθα. Ὡστόσο
 κρυφὰ μ' ἄρπαξε ἡ Ἄρτεμη καὶ μιὰ λαφίνα
 στὴ θέση μου ἄφηνε στοὺς Ἀχαιοὺς. Καὶ μέσα
 ἀπὸ τὸν λαμπερὸν αἰθέρα μὲ προβόδα
 στὴ χώρα αὐτὴ τῶν Ταύρων, νᾶναι κατοικιά μου,
 ὅπου σὲ βάρβαρους βάρβαρος βασιλεύει
 ὁ Θόας, πῶχοντας γοργὰ ὡς φτερὰ τὰ πόδια,
 τῶνομα τοῦτο πῆρε, τῆς γοργάδας τοῦ ἄξιο.
 Κ' ἱέρεια σὲ τοῦτον τὸ ναὸ μὲ βάξει,
 κι ὅπως τὸ λέει ὁ νόμος κ' ἡ θεὰ τὸ εὐφραίνεται,
 τέλεσμα κάμω, πὺν ὥριο μόνο τῶνομά του.
 Κι ὅσο γιὰ τᾶλλα, ἀπὸ φόβο θεοῦ σωπαίνω.
 Κατὰ ἔθιμο παλιὸ τοῦ τόπου θυσιάζω
 κάθε Ἑλληνα, στὴ χώρα τούτῃ πὺν θᾶράξει.
 Ἐγὼ ἀρχινῶ μὲ τὸ ἅγιασμα κι ἄλλοι ἔχουν ἔγνοια
 τῆς ἀμολόγητης σφαγῆς στοῦ ναοῦ τὰ βύθη.
 Κι ὅσα παρᾶξενά στὴν ὑποφαντασιά μου
 εἶδα τὴ νύχτα τούτῃ, θὰ τὰ πῶ στὸν ἥλιο
 κῖσως ξορκίσω τα. Στὸν ὕπνο μου εἶδα ἀπόψε
 πῶς ἅπ τὴ χώρα τούτῃ γλύτωσα καὶ τάχα
 στὸ Ἄργος πῶς βρίσκομουν κι ἀνάμεσα σὲ βάγιες
 κοιμῶμουν κι ἀπὸ τράνταγμα ἡ γῆς πὺν ἐσείστη.
 Κεῖξω ἔφενυγα καὶ στέκοντας εἶδα τὸ γύρο
 τοῦ παλατιοῦ πῶς ἔπεφτε κ' ἡ χαλασμένη
 σκεπή του ἅπ τὴν κορφή νὰ σωριάζεται χάμω.
 Κ' ὅπως μοῦ ἐφάνη σὲ ὕπνο, ἀπόμεινε ἓνας στῦλος

μονάχα ὀρθὸς ἀπ τὸ παλάτι τοῦ πατέρα,
καὶ ξανθὴ κόμη ἀπὸ τὸ κεφαλόστυλο ἔβγαине
ποὺ ἐπαιρνε ἀνθρώπινην εἰδὴ. Κεγὼ μιὰ ποὺ ἔχω
ἄξιωμα θανατοφόρο γιὰ τοὺς ξένους,
κλαιάμενη, τὸν ράντιζα σὰ μελλοθάνατο.

Καὶ νά, πὼς κρίνω τῶναιρο μου: Ὁ Ὁρέστης
πέθανε, αὐτὸς ποὺ ράντιζα εἶταν μὲ ἁγιονέρι·
γιατὶ τῶρσενικά τῶν σπιτιῶν εἶναι οἱ στῦλοι,
κι ὅσους ραντίζει τὸ ἁγιονέρι μου πεθαίνουν.
Κι οὔτε ἔχω συγγενεῖς νὰ τὸ ταιριάξω σὲ ἄλλους,
γιατὶ δὲν εἶχε γιὸν ὁ Στρώφιος στὸ χαμό μου.
Τώρα χοῦς στὸ ἀδέρφι θέλω νὰ προσφέρω.

Ξενιτεμένη, σῆνα μακρινό μου, τοῦτο
μορῶ νὰ κάνω μοναχὰ μ' ἑλληνοποῦλες,
ποὺ γιὰ παραστεκάμενες μοῦ ἔδωσε ὁ ρήγας.

Μὰ γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἐφάνηκαν ἀκόμη;
Ὅσοσο ἄς μπῶ μέσα στὸν Οἶκον τοῦτον, ποῦναι
τῆς Ἀρτέμιδας ὁ ναὸς καὶ κατοικία μου.

*Μπαίνει στὸ ναό. Ὁ Ὁρέστης
κι ὁ Πυλάδης φαίνονται στὰ δεξιά.*

ΟΡΕΣΤΗΣ

Παραμόνευε, μὴν εἶναι κάποιος στὸ δρόμο.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Κοιτῶ κι ὁλοῦθετε στριφογυρνῶ τὰ μάτια.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πυλάδη, λές, τῆς θεᾶς νᾶναι ὁ ναὸς τοῦτος,
ποὺ μὲ τὴν ἔγνοια του ἀρμενίσαμε ἀπὸ τὸ Ἄργος;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὁρέστη μου, ἔτσι λέω κ' ἐσὺ πίστεψέ το.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κι ὁ βωμὸς αἷμα ἑλληνικὸ ποὺ στάζει πληθὸς;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Βέβαια. Μαῦρα ἔχει τὰ χεῖλη του ἀπὸ τὸ αἷμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θωρεῖς καὶ κάτου ἀπὸ τὰ γεῖσα του τὸ κοῦρσος;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ναί. Τάγματα τῶν σκοτωμένων ξένων.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὰ μάτια στριφογύρνα ὥστόσο, καλὰ κοίτα.
 ὦ Φοῖβε, σὲ ποιά δίχτυα πάλι μέχεις μπλέξει
 μὲ τοὺς χρησμούς σου αὐτοὺς, μετὰ πού πήρα πίσω
 τὸ αἷμα τοῦ κύρη μου, σκοτόνοντας τὴ μάνα ;
 Καὶ μέλαμναν μὲ τὴ σειρά των οἱ Ἑρινύες
 φεύγοντα, ξετοπίζοντάς με ἀπὸ τὴ γῆ μου.
 Κι ἀπόστασα στριφογυρνώντας τόσους δρόμους.
 Κερχάμενος σὲ ρώτησα τὸ πῶς θὰ γλύτωνα
 ἀπὸ τὰ βάσανά μου αὐτὰ κι ἅπ τὴ μαγία
 τὴν τροχόλαμνη, πὺν νὰ παράδερα μ' ἔκανε
 στὴν Ἑλλάδα ὅλη. Κ' ἐσὺ μοῦπες νῆρθω
 στὴν Ταυρική, πὺν ἢ Ἀρτεμη ἢ ἀδερφή σου,
 ἔχει βωμούς καὶ κεῖθε τὸ ἄγαλμα νὰ πάρω
 τὸ οὐρανοκαταΐβατο, ὅπως λέν, σὲ τοῦτον
 τὸ ναό. Κι ἀφοῦ μὲ πανουργιὰ τὸ πάρω
 ἢ ἀπὸ τὴν τύχη κι ἀποσώσω τὸ κιντύνεμα
 στὴν ἀθηναίικη χώρα γὰ τὸ παραδώσω.
 Κι ἄλλο δὲν εἶπε μου γιὰ τὰ ἔπο καὶ πέρα.
 Κι ὥς πράξω τοῦτα θὰ ξανάσαινα ἅπ τὰ βάσανα.
 Κ' ὑπάκουος στὸ λόγο σου, ἦρθα ἐδωπέρα,
 σὲ ξένη χώρα κι ἀφιλόξενη. Πυλάδη,
 ἐσένα ἐγὼ ρωτῶ, ἐσέ, πὺν καταπιάστης
 μαζί μου τὸ ἔργο τοῦτο, πές, τί κάνουμε ;
 Βλέπεις ; Οἱ ψηλοὶ τοῖχοι ἀθίβολο μᾶς ρήχνουν.
 Τάχα νὰ σκαρφαλώνουμε, ἢ τὸν περάτη
 τὸν μπρούντζινο μὲ λoστὸ ἀνοίγοντας θὰ βγοῦμε
 πέρα ; Πῶς νὰ τὸ ξαίρουμε οἱ ἀκάτεχοι ;
 Κι ἂν θὰ μᾶς πιάσουν, σὰν ἀνοίγουμε τίς πόρτες,
 τὸ ἔμπασμα μελετώντας, εἵμαστε χαμένοι.
 Πρὶν ὅμως πάμε σκοτωμένοι κάλλιο
 νὰ φύγουμε πρὸς τὸ καράβι πὺν μᾶς ἔφερε.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Νὰ φύγουμε; οὔτε λόγος. Οὔτε συνειθισμένοι
 εἴμαστε, οὐδὲ ταιριάζει μας δειλιώντας
 ψέφητ' νὰ βγάλουμε τοῦ θεοῦ τὸ λόγο. Κἔλα,
 ἀπ' τὸ ναὸ ξεμακραίνοντας, νὰ κρυφτοῦμε
 σὲ μιὰ σπηλιὰ πού ἡ Μάυρη Θάλασσα τὴ βρέχει,
 ἀπ' τὸ καράβι ξέμακρα, μήπως καὶ κάποιος
 ξανοίγοντας τὸ πλεύμενο στὸ βασιλέα
 πάει νὰ τὸ πεῖ καὶ πὰ σὲ τοῦτο μᾶς τσακίσουν.
 Μὰ ὅταν προβάλλει σκότεινη τῆς νύχτας ἡ ὄψη,
 τότες ἀνάγκη πάσα νᾶχουμε τὸ θάρρος
 τὸ ἄγαλμα τὸ ξυλοπελέκητο ὅπως, ὅπως
 μὲς ἀπὸ τὸ ναὸ νὰ πάρουμε. Καὶ κοίτα,
 ποῦ ἀπ' τὰ τρίγλυφα θὰ βρίσκαμε ἄδειο κάπου
 γιὰ νὰ τρυπώναμε. Ἀψηφοῦν οἱ ἀντρεῖοι τὸ μόχτο
 κ' οἱ δειλοὶ πουθενὰ γιὰ τίποτα δὲν εἶναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲν ἀρμενίσαμεν ἀλαργινὸ ταξίδι,
 γιὰ νὰ βαραίνει ὁ γυρισμὸς τὸν ἐρχομὸ μας.
 Ὡστόσο καλὰ τῶπες καὶ σὲ ἀκούω, πρέπει
 νὰ γίνουμε ἄφανοι κ' οἱ δυὸ κρυμμένοι ὅπου, ὅπου.
 Ἄς μὴ σταθῶ ἡ αἰτία νὰ μὴν ἔβγει ὁ λόγος
 τοῦ θεοῦ. Ἄς τολμήσουμε. Ὁ νιὸς δὲν ἔχει λόγον
 γιὰ νὰ ξεφύγει ἔργο βαρὺ, ὅποιο καὶ νᾶναι.

*Φεύγουν. Χορὸς ἀπὸ νέες σκλάβες
 ἑλληνοποῦλες μπαίνει στήν
 ὀρχήστρα.*

ΠΑΡΟΔΟΣ

ΧΟΡΟΣ

Ἡ Κορυφαία.

Σιγήσετε μ' εὐλάβεια
 οἱ κατοικούμενοι
 τῆς Μάυρης Θάλασσας,
 πού οἱ δυὸ τῆς βράχοι
 χινοῦν συναπαντούμενοι.

Ὅλες μαζί.

—ὦ, τῆς Λητῶς μου κόρη,
 ποὺ κνηγᾷς μὲ δίχτυα στὰ ὄρη.
 Πρὸς τὸν αὐλόγουρό σου,
 πρὸς τὸ ναό σου
 μὲ τὶς ὥραϊες κολόνες καὶ τὰ χρυσομένα
 φριγκιά, μὲ συνοδιὰ προχώρησα
 σὰν εὐλαβτικὴ παρθένα,
 καλεσμένη ἀπὸ τὴν ἅγια σου κλειδαροκρατόρισα,
 ποὺ εἶμαι τῆς ὑποταχτικῆ.
 Ἐγώ, ποῦμαι στὰ ξένα,
 ἀλαργεμένη ἀπὸ τοὺς πύργους κι ἀπὸ τὰ τειχιὰ
 τῆς Ἑλλάδας μου, μὲ τὰ καμαρωμένα
 τᾶλόγατα, ξενιτεμένη
 ἀπ τῆς Εὐρώπης τὰ ὁμορφόδεντρα περβόλια,
 τὴ γονικὴ μου κατοικιά.

Ἡ Κορυφαία.

Ἦρθα. Τί νέα; Ποιά σου ἔγνοια τάχα
 φερμένη νᾶχει με, φερμένη ἐδῶ;
 Κόρη τοῦ καστροπολεμίτη
 τῆς Ἰφροίας, μὲ ἀκουσμένα
 χίλια πλεούμενα,
 μὲ ἄρματωμένους, ποὺ δὲν εἶχαν μετρημό.
 ὦ ξακουσμένη Ἀτρειδεΐκη γέννα!

*Ἡ Ἰφιγένεια παρουσιάζεται ντυ-
 μένη πένθιμα μὲ συνοδιὰ ἀπὸ
 δούλους τοῦ ναοῦ, ποὺ φέρουν
 ἕνα χρυσὸ κρατῆρα μὲ νερὸ καὶ
 μικρότερους προχύτες γεμάτους
 γάλα, μέλι καὶ κρασί.*

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀλλοίμονό μου! βάγιες μου.
 Βυθίστηκα, πῶς νὰ τὸ πῶ;
 σὲ θρήνους πικροθρήνητους,
 ποὺ κρούουν παράφωνο σκοπό

σὲ μυρολόϊ, πὺν λέω
 δίχως λαγοῦτο νὰ βαρᾶ,
 ὄχου, ὄχου, σὰ σὲ ἔοδι
 θρηνῶ κι ὀδύρομαι. Βοή
 πὺν μοῦρθε. Κλαίω καὶ κλαίω
 γιὰ τοῦ ἀδερφοῦ μου τὴ θανή.
 Τέτοιο εἶταν τέτοιο τῶραμα,
 πὺν τῶδα σὲ ὑπνοφαντασιά,
 μέσα σὲ τούτη τὴ νυχτιά,
 πὺν ἔφυγε πιά ἡ μαυρίλα της.
 Χαμός! ὦς εἶταν νὰ χαθῶ!
 Τὸ σπιτικό μου ἔχάθη.
 ὦχου, ἡ γενιά μου στέρφη
 κι ἀργίτικα, ὄχου, πάθη!
 Ἀδέρφι! Τὸ μονάκριβο,
 Χάρε κουρσάρε, ἀδέρφι
 μοῦ προβοδᾶς στὴν κατωγής.
 Γιὰ κεῖνον τὶς χοῆς αὐτὲς θὰ κάμω
 καὶ συγκερνώντας μὲ νερὸ
 γάλα, δαμάλα πὺν ἀναβρεῖ βουνήσια,
 τοῦ Βάχχου τὸ κρασάτο χύμα
 καὶ μέλι, τὰ ξανθὰ πὺν καματᾶν μελίσσια,
 τὸ χύνω στὴ γῆς χάμω,
 αὐτό, τῶν πεθαμένων τὸ πιετό,
 γιὰ νεκροπαρηγόρημα
 —Ἔλα καὶ δός μου ἔσύ,
 τὴν κούπα τὴ χρυσή
 γιὰ τὸ νεκρόχυμα.
 —Κῆσένα, ἡ γῆς πὺν τρώει, φύτρα
 τοῦ Ἀγαμέμνονα, σὰ σὲ νεκρό, νεκρολογήτρα,
 μὲ αὐτὰ σὲ κανισκεύω. Δέξου τα ὥστόσο,
 τί πὰ στὸν τάφο τὰ ξανθὰ μου δὲ θὰ σοῦ ἀπιθώσω
 καὶ δάκρυα δὲ θὰ χύσω αὐτοῦ. Στὰ ξένα
 ἀλαργεμένη ἀπ τὴν πατρίδα μας. Κι οἰμένα!
 τὴν ἀραχλὴ νὰ μῆχουν γιὰ σφαγμένη.

ΧΟΡΟΣ

Ἄντίφωνους ψαλμοὺς θὰ πῶ,
 θρηνῶντας ἄλλο τόσο.
 μὲ ξενικό, ἀσιάνικο σκοπὸ
 κι ὁ νοὺς τὸ τί ἔχει κλώσει μου,
 Κυρά, θὰ φανερώσω,
 μὲ ἀχὸ ψαλμοῦ νεκρώσιμου,
 στὴν κατωγῆς πού ψέλνουν, δίκως
 χαρούμενος νὰ σμίγεται ἦχος.

Ὀϊμένα στὸ Ἀτρειδέικο!
 Τοῦ θρόνου ἡ λάμψη σβήνει, ἀλοί,
 τοῦ παλατιοῦ ἡ φωτοβολή
 κῆ ἀρχή, πού ἐκράτουν οἱ εὖτυχοι
 Ἀργῖτες βασιλιάδες.

Οἱ συφορὲς ἀπανωτὲς
 χυμίζουν καταπάνω των
 ἅπ τὸν καιρὸ πού οἱ φτερωτὲς
 τοῦ ἡλιαμάξου φοράδες
 ἔστριψαν. Κι ἅπ τὸ δρόμο του
 τὸν ἴσιο ἀναδρομίζοντας
 κι αὐτὴν τὴν ὄψην ἄλλαξε
 τῆς ἁγίας μέρας ὁ Ἥλιος.
 Κῆρθε στὶς τόσες πίκρες μας
 στὸ σπιτικό μας κι ἄλλη
 μιὰ πίκρα ἀκόμη, γιὰ τὸν κριδὸν
 αὐτὸν τὸ χρυσομάλλη.

Φονικὸ πὰ στὸ φονικὸ
 καὶ πίκρα πὰ στὴν πίκρα.

Κῆτσι γι αὐτοὺς τοὺς σκοτωτοὺς
 ἅπ τὴ γενιὰ τοῦ Τάνταλου,
 ἔλαχε τὸ ξεχρέωμα
 στὸ σπίτι σου· κῆ Μοῖρα
 στὰ πού δὲν εἶναι γιὰ σπουδὴ
 γιὰ σένα, Ὀρέστη, βιάζεται.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄπ τὴν ἀρχὴν ἡ μοῖρα μου
 ἄμοιρη. Κι ἀπὸ τὴν κοιλιὰ
 τῆς μάνας μου, ἀπὸ τὴ νυχτιά
 τῇ νυφικῇ της. Κι ἀπ ἀρχῆς
 οἱ ξεγεννήτρες Μοῖρες μου
 μέλωσαν παιδεψὲ τραχειά.

Φύτρο πρωτοφανέρωτο,
 μὲς σὲ παλάτια ἡ μάνα μου,
 τῆς Λήδας ἡ ἔρμη κόρη,
 μέγenna καὶ μὲ ἀνάθρεφε,
 ταμένη, ἄλοι, τοῦ μαχαιριοῦ
 ἀπὸ τὴν πλάνη τοῦ γονιοῦ,
 θυσιασμένη ἀνέφρατα.

Σὲ ἀμάξι, πὺν τάλόγατα
 τῶσεναν, στῆς Αὐλίδας
 μὲ φέρανε τὴν ἀμμουδιά,
 νύφη, οἰμέ, πικρόνυφη,
 τοῦ γιοῦ τῆς Νεραΐδας.

Τώρα σὲ χώρα ἀγριόδαση,
 στὸν Πόντο τὸν κακόξενο
 κάθομαι ξένη, ἀνύμφευτη,
 δίχως παιδιά, δίχως δικούς,
 πὺν ἀπ τὴν Ἑλλάδα μεβγαλαν
 τὰ ραβωνιάσματά μου.

Κι ὅχι πιά ἐδὼ νὰ τραγουδῶ
 τὴν Ἥρα τὴν Ἀργίτισσα,
 καὶ μήτε νὰ ἱστορίζω πλὺ
 σὲ ὑφάδια τὴν εἰκόνα
 τῆς Ἀθηνιώτισσας θεᾶς
 κι αὐτῶνε τῶν Τιτάνων,
 μὲ τὴ σαγίτα, σὲ ἀργαλειὸ
 γλυκὸς ἀχὸς πὺν ἐδόνα.

Μὰ ἐδὼ νὰ γράφω αἱμάτινα
 καὶ τοὺς βωμοὺς νὰ βάφω

μὲ τὸ αἷμα ξένου, σὰ βογγᾷ
 στριγγὰ μὲ μαῦρα δάκρυα.
 Καὶ τοῦτα πλέον τᾶστοχῶ
 καὶ κλαίω κλαίω τὸν ἄδερφό,
 ποὺ τώρα στὸ Ἄργος πέθανε.
 Αὐτὸν ποὺ ἄφήκα στὸ βυζί,
 βρέφος καὶ νιδὸ βλαστάρι,
 στὰ χέρια τῆς μανούλας του,
 στοῦ κόρφου της τῇ ζέστη,
 στὸ Ἄργος μας νὰ βασίλευε
 μιὰ μέρα, τὸν Ὀρέστη.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ Α΄.

ΧΟΡΟΣ

Ἄπ τὸ γιὰλὸ νὰ κέρχεται ἕνας γελαδάρης,
 σὰ νὰ σοῦ φέρνει τώρα κάποιο νέο.

*Ὁ γελαδάρης μπαίνει ἀπ' τὰ
 δεξιά.*

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Κόρη τοῦ Ἀτρεΐδῃ καὶ τῆς Κλυταίμνηςτρας,
 ἄκου τὸ νέο μαντάτο ποὺ σοῦ φέρνω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τί τρέχει, ποὺ ταράζει μας τὸ κλάμα τοῦτο;

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Ἦρθαν ἀπὸ τοὺς μαύρους βράχους γλυτωμένοι
 μὲ τὰ κουπιὰ στὴ χώρα μας δυὸ παληκάρια,
 καλὸδεχτο σφαχτὸ τῆς θεᾶς μας καὶ θυσιάσμα
 στὴν Ἀρτεμὴ καὶ βιάσου νὰ ἐτοιμάσεις
 τὸ ράντισμα καὶ ἀρχίνα καὶ τὴ λειτουργία.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποῦθε εἶναι καὶ πῶς λένε τὴν πατρίδα τους;

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Ἕλληνες· τοῦτο μόνο ξαίρω, τίποτ' ἄλλο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ δὲν ἄκουσες νὰ μοῦ πεῖς τὰ ὀνόματά τους;

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Πυλάδῃ, ἔκραξε ὁ ἓνας ἀπ τούς δυὸ τὸν ἄλλο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ πῶς ὁ ἄλλος λέγονταν, ὁ σύντροφός του;

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Κανεῖς δὲ ξαίρει το, μὲ τὸ νὰ μὴν τὸ ἀκούσαμε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πῶς τοὺς ξανοίξατε, καὶ νὰ πιαστοῦν πῶς ἔλαχε;

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Στὸ γιᾶλό, πὰ στῆς μαύρης θάλασσας τὰ γκρίφια.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ τί γυρεῦαν στὸν γιᾶλὸν οἱ βωιδολάτες;

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Στὸ γιᾶλὸ πήγαμε νὰ πλένουμε τὰ βώδια.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γειά, πές μου το, λοιπόν, καλὰ, πῶς σκλαβωθήκαν καὶ μὲ ποιὸ τάχα τρόπο; Θέλω νὰ τὸ ξαίρω.

Χρόνια ἔχουν νᾶρθουν κι ὁ βωμὸς τῆς θεᾶς μας νὰ κοκκινήσει ἀπ τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων.

ΓΕΛΑΔΑΡΗΣ

Νά, ἐκεῖ ποὺ βάζαμε τὰ λογγοβόσκητα βώδια στὴ θάλασσά, ποὺ μπάζει τὸ κατὰστενο, εἴταν κάποια σπηλιά, βαθουλωμένη ἀπ τῶν νερῶν τὸ φάγωμα, ψαράδων σκεπή. Καὶ κάποιος ἀπ ἡμᾶς ἀγελαδάρης ξανοίγει αὐτοῦ δυὸ νιοὶ κι ἀπὲ πισοδρομίζει καὶ στὰ νύχια πατώντας, γυρνᾷ καὶ μᾶς λέγει: «Δὲ γλέπετε; Νεραῖδοι θᾶναι οἱ καθισμένοι αὐτοῦ». Καὶ κάποιος ἄλλος θεοφοβούμενος σηκώνοντας τὰ χέρια του ἔτσι προσευχήθη:

«ὦ γιῆ θαλασσογέννητε τῆς Λευκοθέας,
 καραβοσώστη, ἀφέντη μου, Παλαίμονα,
 ἐλεήσου μας. Ἦ τάχα νᾶστε ἔσεῖς, Διόσκουροι,
 καθούμενοι στὸ ἀκρόγιαλον, ἢ τάχα
 ἔσεῖς, τὸ καῦχος τοῦ Νηρέα μας, ποὺ ἐγέννα
 νεραῖδαλόγι ἀπὸ πενήντα Νεροκόρες,
 τρισεύγενες». Κι ἓνας ἄλλος χαμένος,
 ἔστοντας νᾶναι ἀθεόφοβος κι ἀψήφιστος,
 τὴν προσευχὴ ἀναγέλασε κι εἶπε, πὼς εἶναι
 ναῦτες καραβοτσακισμένοι, μαζωμένοι
 μὲς τῇ σπηλιά, φοβάμενοι τὸ νόμο,
 σὰν ἀπεικάσαν πὼς ἐδὼ σφάζουμε ξένους.
 Καὶ φάνηκε στοὺς πιότερούς μας, πὼς ἐμίλα
 σωστὰ κι ἄγρη καλὴ πὼς θᾶταν γιὰ τὴ θεὰ μας,
 σφαχτὴ κατὰ τὰ ἐθίματα τοῦ τόπου τούτου.
 Καὶ πὰ σὲ τοῦτο παρατᾷ τὸ σπῆλιο ὁ ἓνας
 ἀπὸ τοὺς ξένους, στέκει, τὸ κεφάλι ἀνατινάζει
 κι ἀναστενάζει, σύγκορμος ὥς τὰ δαχτύλια
 τρέμοντας, μανιασμένους καὶ χουγιάζει
 σὰν κυνηγάρης: «Δὲν τηρᾷς, Πυλάδῃ τούτην;
 Κι αὐτὴν δὲν τὴ θωρᾷς, τὴ Δρακόντισσα τοῦ Ἄδῃ;
 Νὰ μὲ σκοτώσει πὼς ζητάει καὶ ὦ φρίκη!
 ἀναχεντρόνει ἀπάνω μου. Κ' ἡ ἄλλη, ποὺ βγάνει
 ἀπὸ τὸ στόμα τῆς φωτιὲς κ' αἱμάτου χνῶτα
 φτέρωσε τὸ χιτῶνα τῆς· καὶ λάμνει
 στὴν ἀγκαλιά τῆς σφίγγοντας τὴ μάνα μου,
 βράχο νὰ μοῦ τὴ ρήξει καταπάνω μου.
 Ὅιμέ, θὰ μὲ σκοτώσει, ποῦ νὰ φύγω;»
 Καὶ δὲ θωρούσαμε τὰ ποῦχε ὀνοματίζει,
 γιὰτὶ ἔπαινε τῶν μοσκαριῶνε τὸ φρουμάνισμα.
 καὶ τῶν σκυλιῶν τὸ ἀλύχτημα γιὰ μούγγρισμα,
 πού, ὥς λένε, ξαπολάνε οἱ Στρίγγλες Ἑορινέες.
 Κ' ἐμεῖς λουφάξαμε ἀπ τὸ φόβο, σαστισμένοι.
 Κι αὐτός, τραβώντας τὸ σπαθὶ του, ὀρμᾷ σὰ λιόντας
 ἀνάμεσα στὰ ζὰ καὶ τὸ σίδερο μπῆγει
 ἀπ τὰ λαγγόνια τῶν ὥς τὰ πλευρά, θαρώντας

ἔτσι πὼς ἀντιμάχεται τὶς Ἑρινύες.

Ὡσπου τοῦ γιалоῦ ἡ ὄψη αἵματοβάφη.

Τότες πασαένas μας θωρώντας τὰ κοπάδια

νὰ πέφτουν κουρσεμένα, ἀρματωνόταν

καὶ σὲ κόχυλα ἐφύσα νὰ μαζώξει

τοὺς χωριανούς, πειδὴς καὶ δὲ μᾶς ἐφαινόταν,

πὼς εἶναι βολετὸ σὰν ἐμᾶς βοιδολάτες

μὲ νιοὶ ἔτσι γεροὶ νὰ τὰ βγάλουμε πέρα.

Λαὸς πολὺς συνέτρεξε σὲ λίγην ὥρα.

Κι ἀφοῦ τοῦ πέρασε ὁ παραδαρμός, ὁ ξένος

σωροβολιάστη κ' ἔσταζε ἄφρη ἀπ τὸ πηγούνι.

Τότες, σάμπως τὸν εἶδαμε νὰ πέφτει,

πασαένas βοῆκε τὴν πιτήδειαν ὥρα

νὰ ρήχνει πέτρες καὶ νὰ τὸν βαρᾷ. Κι ὁ ἄλλος

ὁ σύντροφος, τοῦ σφούγγιζε τὴν ἄφρη

καὶ τὸ κορμί του γνοιάζουνταν, σκεπάζοντάς το

μὲ τὸ μαντί του τὸ κρουστὰ ὑφασμένο,

καὶ μὲ τὴ λάτρα του διαφέντευε τὸ φίλο

πασκίζοντας ἀπ τὶς πετριές νὰ τὸν φυλάξει.

Κεῖκειός, στὸν ἑαυτό του ὡς ἦρθε, ἀνασηκώθη

εἶδε τὴ μπόρα τῶν ὀχτρῶν, πὺ ἐρχόταν

ἐνάντια του κ' ἡ συφορὰ πὺ τοὺς πλακώνει

καὶ σκούζει· κέμεῖς ἄπαφτα στρυμώχναμέ τους

μὲ τὶς πετριές ἀπὸ παντοῦ. Τότες ἀκοῦμε

τὸ ἀνάκραγμα, πὺ μᾶς γεμίζει φόβο :

« Πυλάδη, θὰ πεθάνουμε, ἄς πεθάνουμε ὅμως

σὰν παληκάρια. Ἐλα, ξεσπάθωνε κι ἀκλούθα ».

Κι ὡς εἶδαμε διπλὸ ξεσπάθωμα τῶν ξένων,

γεμίζει τὸ φεβγίό μας τὰ δασὰ φαράγγια,

κι ἂν ἄλλοι φέβγαν ἀποδώ, ζυγῶναν ἄλλοι

ἀλλοούθενε καὶ βροχὴ πέφταν τὰ λιθάρια·

κι ἂν ἄμπωχναν καὶ τούτους δά, ἐκεῖνοι,

πὺ λίγο πρὶν λακήσαν τσακισμένοι,

ξανάρχιζαν τὸ πετροβόλημα. Κι ὥστόσο

ἀπίστευτο πράμα ! Κι ἀπὸ τὰ μύρια χέρια

πὺ ἐρηχναν δὲν πετύχαινε κανένas

τῆς θεᾶς τὴν ἄγρη. Μόλις καὶ μετὰ βίας
 τοὺς πιάσαμε, ὅχι ἀπὸ παληκαριά, μὰ ὁλοῦθε
 στρυμόχνοντας καὶ σφίγγοντας τὸν κύκλο,
 τοὺς πῆραμε ἀπ' τὰ χέρια τὰ σπαθιά μὲ τρόπο
 καὶ γονατίσαν ἀπ' τὸν κάματο στὸ χῶμα.
 Τοὺς φέραμε στὸ βασιλιά τῆς χώρας τούτης,
 τοὺς κοίταξε κέδωσε διάτα εὐτὺς
 νάγιαστοῦν γιὰ σφαγή. Νὰ εὐχесαι τέτοιοι πάντα,
 νὰ σοῦ ἔρχονται, παρθένα, γιὰ θυσίασμα
 καὶ μὲ τέτοιους νὰ κάμεις τὴν Ἑλλάδα
 νὰ ξεχρεώσει τὴ σφαγὴ τῆς Αὐλίδας.

ΧΟΡΟΣ

Παράξενα τὰ λὲς γιὰ τὸ φεγγαριασμένο,
 ποὺ ἀπ' τὴν Ἑλλάδα στὸν κακόξενο ἦρθε Πόντο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καλά. Πήγαινε φέρε μας τοὺς ξένους
 κὲμεῖς γιὰ τᾶλλα θὰ γνοιαστοῦμε, ὥς πρέπει.

Ὁ γελαδάρης φεύγει.

Δόλια καρδιά μου. Ὡς τώρα εἰσούν στοὺς ξένους
 μαλακιά πάντα καὶ πονετικὴ καὶ δάκρυ
 σὲ κάθε δάκρυ ὁμόφυλου ἔχυνες, στὰ χέρια
 Ἑλληνες ὅταν σοῦ ἔπεφταν. Μὰ τώρα
 ἀπ' τὰ ὄνειρα μετὰ, ποὺ σέκαμαν σὰν ἄγριο
 θεριό, θαρρώντας πὼς ὁ Ὁρέστης πιά δὲ βλέπει
 τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, ὅποιοι καὶ νᾶστε, ὀχτρὴ θὰ μεῦρετε.
 Καὶ τῶνοιωσα, καλὲς μου, πῶχει δίκιο ὁ λόγος
 ποὺ λέει: « πὼς κάποιος, μιὰ καὶ κακοπάθει ὁ ἴδιος,
 δὲν ἔχει σπλάχνος πιά γιὰ τοὺς πιδὺ δύστηχούς του ».
 Ἄχ, γιατί ὥς τὰ τώρα νὰ μὴν ἔστελνεν ὁ Δίας
 ἔν' ἀγέρι καὶ κάποιο ἄρμενο, ποὺ περνώντας
 ἀπὸ τοὺς βράχους τοὺς συγκρούμενους νὰ φέρει
 τὸ Μενέλαο κέκείνη τὴν Ἑλένη, ποῦταν
 ὁ χαμός μου, κέκδίκηση ἀπὸ τούτους νᾶπερνα;
 Κι Αὐλίδα ἐδὼ νὰ βροῦν, τῆς ἄλλης ἀντιζύγι,
 ποὺ ἐκεῖ ὥς μοσκάρι μῆσφαξαν οἱ Ἀργίτες

κ' εἵτανε σφάχτης ὁ ἴδιος ὁ γονιός μου.
 Ὅϊμένα, δὲ μοῦ βγαίνει ἀπὸ τῇ μνήμῃ ἐκείνῃ
 ἡ συφορά. Πόσες φορὲς δὲν εἶχ' ἀπλώσει
 τὰ χέρια μου στοῦ κύρη μου τὸ γένι
 καὶ πιάνοντας τὰ γόνα του δὲν τοῦ ἔλεγα:
 « Πατέρα, νύφη μὲδωκες σὲ φριχτὸ γάμο.
 Ἐσὺ μὲ σφάζεις κ' ἡ μανούλα μου κ' οἱ Ἀργίτισες
 μοῦ τραγουδᾶν τοῦ γάμου τὰ τραγούδια.
 Τὸ σπῖτι ἀντιλαλεῖ τῆς χαρᾶς τὰ σουραύλια,
 κ' ἐσὺ σκοτόνεις με. Ἄδης, λοιπόν, εἶταν
 ὁ ἄντρας πὺν μῦταξες κι ὄχι ὁ Ἀχιλλέας,
 καὶ μέφερνες μὲ δόλο μὲ τὸ ἀμάξι ἐκεῖνο
 σὲ αἱματόβρεχτο γάμο; ». Σκεπασμένη
 μὲ διάφανα μαγνάδια, δὲν ἐπήρα
 στὰ χέρια μου τὸ ἀδέρφι, ποῦναι τώρα
 νεκρό, κι οὔτε ἔδωσα φιλὶ στὴν ἀδερφή μου
 ἀπὸ ντροπῇ, νὰ μὴ φανεῖ πὼς ὅτι στοῦ Πηλέα
 τὸ σπῖτι νύφη πῆγαινα κ' ἐκράτουν πληθὺς
 φιλιὰ γιᾶλλη φορὰ, σὰ θὰ γυρνούσα στὸ Ἄργος.
 Ἄμοιρε, ἂν πέθανες, σὰν τί καλὰ ἔχεις χάσει,
 Ὅρεστη μου, ἐσὺ τοῦ κύρη τὸ καμάρι.
 Μὰ δέ μοῦ ἄρέσουν τῆς θεᾶς μου οἱ λόξεις,
 πὺν ἂν κανεῖς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους βᾶψει μ' αἷμα
 τὰ χέρια του, ἢ λεχούσα ὀγγίξει ἢ πεθαμένο,
 γιὰ μολεμένο ἀπ' τὸ βωμὸ τὸν διώχτει
 κ' ἐκείνη ἀναγαλλιάζει σὲ θυσίεις ἀνθρώπων.
 Δὲν εἶναι βολετὸ ἡ Λητώ, τὸ ταίρι
 τοῦ Δία, τέτοιο ἀσύστατο πλάσμα νὰ ἐγέννα.
 Κι οὔτε πιστεύω ἐγώ, πῶφκιασε γιόμα ὁ Τάνταλος
 στοὺς θεοὺς τὰ κρέατα τοῦ παιδιοῦ του νὰ τὰ γέσουν.
 Λέω, πὺν οἱ ντόπιοι, αἱμοβόροι ὄντας οἱ ἴδιοι,
 τίς ἄγριες των ὁρμὲς στὴ θεὰ τίς ρήχνουν.
 Κανένας θεὸς ποῦναι κακὸς δὲ θὰ πιστέψω.

ΣΤΑΣΙΜΟ Α΄

ΧΟΡΟΣ

Στροφή Α΄.

Μαῦροι μου Βράχοι, ἑσείς, σκότεινο συναπάντημα
 τῶν δυὸ γιαλῶν, νερά,
 ὅπου ἔσπρωχνε στὸ ἐχτροῦξενο τὸ κύμα σας
 ὁ οἶστρος τῇ δαμάλα μιὰ φορά,
 ἅπ τὸ Ἄργος ὡς πετάχτη, νὰ διαβεῖ
 ἅπ τὴν Εὐρώπη στῆς Ἀσίας τῇ γῇ,
 ποιοὶ νᾶναι τάχα τοῦτοι; Τὸν πληθόνερον,
 πὺν πρασινίζουν τὰ καλάμια τὰ χλωρά,
 Εὐρώτα νὰ παράτησαν,
 ἢ μὴ τῆς Δίρκας τᾶγια νερά;
 Καὶ σὲ ἄγρια χώραν ἤρθανε καὶ πάτησαν,
 ὅπου γιὰ τοῦ Διὸς τῇ θυγατέρα
 μὲ ἀνθρώπινο αἶμα βρέχονται οἱ βωμοὶ
 κ' οἱ ναοὶ μὲ τὰ κιόνια, πέρα ὡς πέρα;

Ἀντιστροφή Α΄.

Ἡ τάχα μὲ τὰ ἐλάτινα κουπιά,
 μὲ ἄχθ διπλόκοροτο, κάποιο καράβι
 τὰ κύματα τοῦ πόντου μὲ πανιὰ
 ἀνεμοδρομίστα νὰ ἐδιάβη;
 Γιὰ νὰ πληθαίνει τους τὸ βίος μὲς τὸ παλάτι
 συνερισιὰ στὰ πλούτια πὺν θὰ ἐκράτει;
 Κῆ ἐλπίδα εἶναι ἀχόρταγη
 γιὰ τὸ κακὸ τοῦ ἀνθρώπου
 καὶ στοὺς θαλασσοτάξιδους
 ἀκριβή, σὰν πὰν ὅπου
 τάχα θὰ πλούταιναν βασιὰ
 καὶ μὲ ὅμοια γνώμην ὅλοι τῶν στὰ ξένα.
 Τοῦ ἐνὸς πάει ὁ κόπος στὰ χαμένα
 καὶ τοῦ ἄλλου τοῦρχονται ὅλα δεξιά.

Στροφή Β΄.

Τοὺς βράχους τοὺς ἀντίκρουστους
 πῶς νὰ διαβήκαν τάχα;

Πῶς τοῦ Φινέα τὶς ἀκοίμιστες
 κιᾶγριες ἀκρογιαλιᾶς νὰ πέρασαν,
 δρόμοντας πὰ στὸ ρέμα ποῦ ἄχα;
 Ὅπου οἱ πενήγτα Νεροκόρες τραγουδᾶν
 καὶ παίζουν τὸν ἀνεμοστρόφιλα
 ἀνεμοκυκλοπόδες
 καὶ τὰ καράβια σὲ χορὸ πηδᾶν
 μὲ τὰ πανιά των φουσκωμένα δλόφυλλα
 κεῖτανε σὰ νὰ τῶδες
 νὰ κυβερνάει τὸν ἀχὸ
 σουρίζοντας ἀπὸ τὴν πρύμη τὸ τιμόνι
 μὲ τοῦ νοτιὰ τὸ φύσημα
 ἢ τάχα μὲ τὸ μπάτη ὥς δυναμόνει,
 νᾶρθαν στὴ γῇ τῆς Μαύρης Θάλασσας
 πῶχει πληθὸς πουλιὰ
 κι ὁ Ἀχιλλέας γιὰ τρέξιμο ἀπλωτοῦς
 δρόμους; Στῆς Λεύκας τὴν ἀκρογιαλιά;

Ἀντιστροφή Β.

Μακάρι ἀπ τὶς Κυρᾶς μου τὶς παράκλησες
 νὰ μᾶς ἐρχόταν ἐδωπέρα
 ἀπὸ τὴν Τροία ξεκινώντας ἢ Ἑλένη,
 ἢ ἀκριβὴ τῆς Λήδας θυγατέρα.
 Μιὰ τραχηλιὰν αἱμάτινη θὰ χάραζε
 τὸ ἄγιασμα καὶ λαιμοκοπημένη
 ἀπ τὰ ἴδια χέρια τῆς Κυρᾶς
 θὰ πέθαινε ξεχρεωμένη.
 Ὅμως τὸ πιὸ καλόδεχτο θε νᾶταν μήνυμα,
 ἀπὸ τῆς μαύρης μου σκλαβιάς τὰ βάσανα ὅταν
 κάποιος θαλασσοτάξιδος μὲ γλύτωνα,
 ποῦ ἀπ τὴν Ἑλλάδα τὴν πατρίδα μου θὰ ἐρχόταν.
 ὦ, ἃς εἶτανε κὰν σὲ ὄνειρο
 στὸ σπίτι μου, στὴ χώρα μου νᾶμουν φερμένη,
 καὶ νὰ εὐφρανθῶ σὲ ὕπνο τερπνό,
 χαρὰ κάθε εὐτυχὸς ποῦ ἀπολαβαίνει.

Μπαίνει ὁ ἀγελαδάρης μαζὺν μὲ ἄλλους φυλακάτορας ἀρματωμένους, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸν Ὁρέστη καὶ τὸν Πυλάδη δεμένους.

Ἡ Κορυφαία.

Νά τους ὅμως προβαίνουν ζευγάρι
μὲ τὰ χέρια δεμένα σφιχτά,
στὴ θεά μας καινούριο σφαγὰρι.
Γιὰ σωπάτε, καλές. Τὰ προλούβια
τῶν Ἑλλήνων ζυγόνουν στὸ ναό.
Δὲ μᾶς γέλασεν ὁ γελαδάρης.
ὦ, πανάχραντη, ἀλήθεια, ἂν σοῦ ἀρέσουν
οἱ θυσιές αὐτές, ποὺ σοῦ κάμει
ὁ λαὸς τοῦτος, δέξου τες. Ὅμως ὁ νόμος
ὁ δικός μας ὁρίζει τες ἄνομες
καὶ δὲν κάμουν οἱ Ἕλληνες τέτοιες.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καλά. Καὶ πρῶτα πρέπει νὰ φροντίσω
νὰ γίνουν ὅλα τῆς θεᾶς μὲ τάξη.
Τῶν ξένων λύσετε τὰ χέρια, οἱ ταμένοι
τώρα πιά τῆς θεᾶς ἄς μὴν εἶναι δεμένοι.
Κἔσεis στὸ ναὸ μέσα νὰ ἐτοιμάσετε ὅλα,
καταπῶς ἢ ὥρα τὸ καλεῖ κι ὁρίζει ὁ νόμος,

*Οἱ φυλακάτορες ὑπακούουν.
Οἱ δοῦλοι ποὺ βοήθησαν τὴν
Ἰφιγένεια στίς χοές μπαίνουν
στὸ ναό.*

Ἀλοίμονο. Ποιὰ μάνα τάχα σᾶς ἐγέννα ;
καὶ ποίος πατέρας ; Κι ἀδερφή νᾶχετε τάχα ;
Σὰν ποιά θὰ στερηθεῖ παληκαριῶν ζευγάρι
κι ἀνάδερφη θὰ μένει. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξαίρει
τί μέλλεται τοῦ καθενός ; γιατί ὅλα
τὰ ἀπὸ θεοῦ στὰ σκότεινα κυλάνε
καὶ τὸ κακὸ κανεῖς ποτέ του δὲν τὸ βλέπει,
Ἡ Μοῖρα, δυσκολοξεδυσάλυτη, πλανεύει.

Ποῦθε νᾶρχεστε τάχατες, ἔρημοι ξένοι ;
Φτάνετε ἔδω ἀπὸ ταξίδι ἀλαργινό.
μακρὰ ἀπ τῇ γῇ σας, καὶ στήν καταγωγῇ ἀράζετε.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιατί ἔτσι νὰ θρηνεῖς, Κυρά μου, ὅποια καὶ νᾶσαι,
καὶ λύπη νὰ φυτρώνει κι ἄλλη πὰ στὰ πάθια
ποὺ μέλλουν μας ; Ὅσο γιὰ μένα δὲ θὰ τῶχα
γιὰ φρόνιμο κι ὁ μελλοθάνατος ἂν ἔτσι
πάσκιζε, μιὰ κι ἀνέλπιδος, μὲ μυρολόγια
νὰ νικήσει τὸ φόβο τοῦ θανάτου.
Στὸνα κακὸν ἀπάνω νὰ φορτῶνει κι ἄλλο
ἀνέμυαλος νὰ δείχνεται καὶ νὰ πεθαίνει.
Ἄς κλώθει ἡ Μοῖρα. Κεὶν μὴ μᾶς κλαίς, Κυρά μου,
ἔδω σὰν τί θυσιάζουμε καλὰ τὸ ξαίρουμα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποιὸς ἀπ τοὺς δυὸ σας κράτηξε Πυλάδης
ἔδω ; αὐτὸ θέλω νὰ μάθω πρῶτα - πρῶτα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τοῦτος, αὐτὸ εὐχαρίστηση ἂν σοῦ κάμει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποιᾶς πολιτείας ἑλληνικῆς πολίτης νᾶναι ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κυρά μου, τί θενά κερδίσεις ἂν τὸ μάθεις ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀδέρφια νὰ μὴν εἶστε ἀπὸ τὴν ἴδια μάνα ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἀδέρφια ἀπὸ φιλία κι ὄχι ἀπ αἷμα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ ποῖο σῆβγαλεν ὄνομα ἐσένα ὁ κύρης σου ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ σωσιὸ θᾶταν ἂν μὲ λέγαν Δύστηχο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Αὐτὸ δὲ σὲ ρωτῶ, αὐτὸ σιῶδωσε ἡ Τύχη.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ γελοῦν τὸ χαμὸ τοῦ πού δὲ ξαίρουν τῶνομα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τί σὲ πειράζει νὰ τὸ πεῖς; Δὲν καταδέχεσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ σῶμα μου θὰ σφάξεις κι ὄχι τῶνομά μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι οὔτε θὰ μοῦ πεῖς κὰν ἀπὸ ποιά πόλη νᾶσαι;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τί θὰ κερδίσει τάχα ὁ μελλοθάνατος;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ τί ἐμποδίζει αὐτὴ τὴ χάρη νὰ μοῦ κάμεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καύχος μου, ποῦμαι ἀπ τὸ Ἄργος τὸ ἀκουσμένο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μὰ τὸ θεό, ξένε μου, ἀλήθεια, νᾶσαι κεῖθε;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄπ τὴ Μυκῆνα, κάποτες ποῦταν τρισεύτυχη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐξόριστος ἔφυγες τάχα ἢ γι᾿ ἄλλη αἰτία;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἐξορισμένος, θελητά μου κι ἄθελα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι ὅμως καληώρα εἶταν πού σ᾿ ἔφερε ἀπὸ τὸ Ἄργος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιὰ λόγου μου ὄχι δά, γιὰ σένα, ἐσὺ τὸ ξαίρεις.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κάτι πού θ᾿ ἄθελα νὰ μάθω θὰ μοῦ τῶλεγες;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄς εἶν' κι αὐτὸ κοντὰ στίς συφορές μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ξαίρεις τὴν κοσμολόγητη τὴν Τροία;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μακάρι οὐδὲ στὸν ὕπνο νὰ τὴ γνῶριζα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Λένε, πὼς δὲν ὑπάρχει πιά καὶ πὺ ἐκουρσέφτη.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἔτο' εἶναι. Πράμα πὺ δὲ γένηκε δὲν ἄκουσες.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κ' ἢ Ἑλένη στοῦ Μενέλαου τὸ σπίτι γύρισε;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γύρισε ναί, γιά τὸ κακὸ κάποιου δικοῦ μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποῦ ἔναι την; Καὶ σέμὲ εἶν' ἐνὸς κακοῦ χρεώστρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Στὴ Σπάρτη ζεῖ μαζὶ μὲ τὸν πρωτερινό της.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ ἔχτρεμα τῶν Ἑλλήνων κι ὄχι μόν δικό μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κάτι κ' ἐγὼ ἀπ τοὺς γάμους της ἀπόλαψα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κ' ἔγινε ὁ γυρισμὸς τῶν Ἀχαιῶν, ὡς λένε.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πῶς τᾶπιασες ὅλα μὲ μιᾷς ρωτώντας γιά ὅλα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πρὶ νὰ πεθάνεις, ἤθελα νὰ τὰ χορτάσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ρώτα με ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει κ' ἐγὼ θὰ σοῦ λέω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κάποιος μαντευτὴς Κάλχας γύρισε ἀπ τὴν Τροία;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πέθανε, καθὼς λένε στὴ Μυκῆνα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ Δέσποινά μου, τί καλὰ. Κι ὁ γιὸς τοῦ Λαέρτη;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ γύρισε στοὸ σπίτι του, ὅμως ζεῖ, ὅπως λένε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Νὰ χαθεῖ. Νὰ μὴ σώσει νὰ γυρίσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μὴν καταριέσαι τον κι ὅλα τοῦ πὰν ἐνάντια.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι ὁ γιὸς τῆς Νεροκόρης Θέτιδας ζεῖ ἀκόμα ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὅχι. Κι ὁ γάμος του εἶταν στὴν Αὐλίδα ψέφτικος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ψέφτικος εἶταν κι ὁ παθὸς τὸ ξαίρει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποιὰ νᾶσαι, πὺν φιλορωτᾶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εἶμαι ἀπὸ κεῖ. ὄντας παιδούλα χάρηκα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ μὲ τὸ δίκιο σου, λοιπόν, ρωτᾶς νὰ μάθεις.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι ὁ εὐτυχὸς ἄρχος τοῦ στρατοῦ, ὅπως λέν, τί κάνει ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποιὸς ; τὸν πὺν ξαίρω ἐγὼ δὲν εἶναι εὐτυχισμένος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τοῦ Ἀτρέα τὸν λέγαν γιό, ἄρχο Ἀγαμέμνονα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ ξαίρω. Ἀλλὰξ τὸ λόγο αὐτόν, Κυρά μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πές, γιὰ τὸ θεό, κάνε μου, ξένε, αὐτὴ τὴ χάρη.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πέθανε ὁ ἔρμος. Κι ἄλλον κάποιον ρήμαξε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πέθανε ; Ποιὸ κατὸ τοῦρθεν ; ἀλοίμονό μου !

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιατί ν' ἀναστενάζεις ; Εἶταν συγγενὴς σου ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κλαίω τὰ εὐτυχά του περασμένα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Φριχτὸς χαμός, ἀπ. τὴ γυναῖκα του σφαγμένος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γιὰ κλάμα εἶναι κ' ἡ φόνισσα κι ὁ σκοτωμένος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

᾽Ω, πάψε μὴ ρωτᾷς γιὰ τὰ ᾽πὸ δῶ καὶ πέρα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀκόμη κάτι. Τοῦ ἄμοιρου ἡ γυναῖκα ζεῖ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ ζεῖ. Ὁ γιὸς της, τὸ ἴδιο σπλάχνο της, τὴ σκότωσε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

᾽Ω χάλασμα σπιτιοῦ. Σάν τί νᾶθελε τάχα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Νὰ πάρει γδικιωμὸ γιὰ τοῦ πατέρα τὸ αἷμα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Φριχτό. Κακούργα πράξη μὰ καὶ δίκαια.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δίκαια κι ἂν ἔπραξε, μὲ τοὺς θεοὺς καλὰ δὲν τάχει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄλλο παιδὶ δὲν ἄφησε ὁ Ἀγαμέμνωνας;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄφησε μιὰ μοναχοκόρη, τὴν Ἥλέτρα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ δὲ λὲν τίποτα γιὰ μιὰ θυσιασμένη;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τίποτα, ἔξὸν ποὺ πέθανε κ' ἐχάθη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μαύρη κι αὐτὴ κι ὁ κύρης ποὺ τὴ σκότωσε.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιὰ μιᾶς κακογυναίκας χάρη ἄχαρη ἐχάθη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι ὁ γιὸς τοῦ σκοτωμένου νὰ ζεῖ τάχα στὸ Ἄργος ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ζεῖ περιπλάνητος, παντοῦ καὶ πουθενά.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀμέτε, ψεύτικα ὄνειρά. Δὲ λέατε τίποτα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κ' οἱ θεοί, ἀληθινοὶ πὺν λέγονται, δὲν εἶναι
πὺν λίγο ψέφτες ἀπ τὰ ὄνειράτα, πὺν πέτονται.

Μεγάλῃ ἡ σάστηση μέσα στὰνθρώπινα
καὶ στὰ θεϊκά. Ὅμως γιὰ ἓνα κάποιος λυπάται
μόνο, πὺν δίχως νᾶναι ἀνέμυαλος, στὰ λόγια
τῶν μαντολόγων πίστεψε κ' ἐχάθη,
τὶ ἐχάθηκε, γιὰ κείνους, πὺν τὸν ξαίραν.

ΧΟΡΟΣ

Ὅιμέ. Κ' ἐμεῖς πῶς νὰ τό μάθουμε ; Οἱ γονιοὶ μας,
ζοῦν ἢ δὲ ζοῦν ; Νὰ μᾶς τὸ πεῖ ποιὸς μπορεῖ τάχα ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀκούστε μου, τί συλλογίστηκα, πὺν θᾶναι
ξένοι μου, γιὰ καλὸ δικό σας καὶ δικό μου.

Ὅταν κάτι σὲ ὅλους ἀρέσει τότες
καὶ πετυχαίνει. Θᾶθελες, ἂν σὲ γλυτώσω,
στὸ Ἄργος νὰ πᾶς γιὰ κάποιο μῆνυμά μου,
φέρνοντας γράμμα στοὺς δικούς μου, πὺν ἓνας σκλάβος
μοῦ ἔγραψεν ἀπὸ λύπησῃ, κατέχοντάς το,
πῶς δὲν εἶναι τὸ χέρι μου ὁ φονιάς, μὰ ὁ νόμος
θυσιάζει τον κ' ἡ θεὰ πὺν αὐτὸ σωστὸ τὸ βρῖσκει.
Γιατὶ δὲν ἦρθ' ἐδὼ κανένας νᾶναι ἀπ τὸ Ἄργος
γιὰ νὰ γυρίσει αὐτοῦ γλυτόνοντας, νὰ δώσει
τὸ γράμμα μου σᾶναν ἀπ τοὺς δικούς μου.

Κῆσύ, μιὰ ποῦσαι ἀπὸ γενιά, καταπῶς φαίνεσαι,
καὶ τῇ Μυκῇνα ξαίρεις καὶ τοὺς πὺν ἐγὼ θέλω,
γλυτώσε. Γιὰ ἓνα τόσον ἀνάλαφρο γράμμα
ἄξιο μιστὸ θὰ λάβεις : τῇ ζωῇ σου.

Κι αὐτός, μιὰ πού τὸ θέλει ἢ χώρα κ' εἶναι ἀνάγκη
ἄς θυσιαστεῖ δίχως ἐσένα στὴ θεά μας.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καλὰ κι ἄξια τᾶπες ὅλα ἐξὸν ἀπ' ἓνα,
ξένη μου, αὐτὸν ἂν σφάζετε θὰ τῷχω βάρος
μεγάλο στὴν καρδιά. Γιατὶ ὁ καρaboκύρης
ἐγὼ μαι ὁ φορτωμένος συφορὲς καὶ τοῦτος
συναρμενίζει γιὰ τὰ πάθη τὰ δικὰ μου.

Θάναι ἄδικο νὰ κάμω χάρη στὸν ἑαυτό μου
καὶ νὰ γλυτώσω ἐγὼ μὲ τὸ χαμό του.

Ἄλλ' ἔτσι ἄς γίνει. Δώσ' τὸ γράμμα αὐτὸ σὲ τοῦτον
καὶ στὸ Ἄργος θὰ τὸ πάει, κατὰ τὸ θέλημά σου
κ' ἐμένα ἄς μὲ σκοτώσει ὅποιος μὲ χρειάζεται.

Ντροπὴ νὰ γλύτωνες ὁ ἴδιος ρήχνοντας
στὴ συφορὰ τὸ φίλο. Κ εἶναι φίλος
πού πιὸ ἀκριβὸ τὸν ἔχω κι ἀπὸ τὴ ζωὴ μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ εὐγενικὴ ψυχὴ. Πῶς φαίνεσαι πὼς εἶσαι
ἀπὸ γενιὰ μεγάλη καὶ στοὺς φίλους στέκεις
φίλος ἀληθινός. Μακάρι νὰ σοῦ μοιάζει
τὸ ἀδέρφι πού μοῦ ἀτόμεινε. Γιατὶ οὔτε ἐγὼ μαι
ξένοι μου, ἀνάδερφῃ. Μόνο πού δὲν τὸν βλέπω.
Κι ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι, τούτονε θὰ στείλω
νὰ πάει τὸ γράμμα μου καὶ λόγου σου ἄς πεθάνεις,
μιὰ πού ἔχεις τόση ἐπιθυμιὰ γιὰ θάνατο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ ποιὸς θὰ μὲ θυσιάσει; Ποιὸς θ' ἄχει τὸ θάρρος;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐγώ. Ἀπ' τὴ θεὰ τὸ ἄξιωμα ἔχω τοῦτο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιὰ ζούλευα δὲν εἶσαι, ἄμοιρῃ κόρη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γυναίκα ἐσὺ μὲ σπαθὶ σφάζεις ἄντρες;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὅχι. Γι᾿ ἄγνισμα τὸ λαιμὸ θὰ σοῦ χαράξω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ ποῖδς ὁ σφάχτης μου ; Μπορῶ νὰ τὸ ρωτήσω ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μὲς τὸ ἱερό εἶναι αὐτοί, ποὺ θὰ γνοιαστοῦν γιὰ τοῦτα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ τάφος θὰ δεχτεῖ με ποῖδς ὅταν πεθάνω ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἄγια φλόγα μὲς σὲ βράχου χάσμα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Χέρια ἀδελφῆς ἄς εἶταν νὰ μὲ νεκροστολίζαν.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μάταια εὐχήθης, δόλιε, ὅποιος καὶ νᾶσαι.

Μακρὰ ἀπ τὴ βάρβαρη αὐτὴ χώρα, κάθεται.

Ὅμως, μιὰ ποὺ ἔλαχεν Ἀργίτης νᾶσαι,

ὅσο εἶναι βολετό μου θὰ σοῦ κάνω χάρη.

Βαριὰ θὰ σὲ νεκροστολίσω καὶ μὲ λάδι

ξανθὸ θενὰ σοῦ σβήσω τὸ κορμί, καὶ δρόσο

θὰ στάξω στὴν πυρὰ σου μὲ τὸ ἀνθόσταγμα

τὸ μελιχρό, βαθύξανθης βουνήσιας μέλισσας.

Κι ἄς πάγω στὸ ναὸ τὸ γράμμα μου νὰ φέρω.

Καὶ ξαῖρε, τὸ κακὸ δὲν ἔρχεται ἀπὸ μένα.

Ἔσεῖς βίγλες, φυλάγετέ τους, ὅμως δίχως

ἀλυσσίδες. Ἴσως ἀπ τοὺς δικούς μου κάποιος,

στὸ Ἀργος, αὐτός, ποὺ πιότερο ἀγαπᾶω ἀπ ὅλους,

λάβει ἀπὸ μένα κάποιο μήνυμα ἀπ τ᾿ ἀνέλπιστα.

Τὸ γράμμα μου, λέγοντας ποῦναι ζωντανή

ἐκείνη ποῦχε γιὰ νεκρή, θὰ τὸν εὐφράνει.

ἢ Ἰφιγένεια μπαίνει στὸ ναό.

ΧΟΡΟΣ

*Πρῶτο ἡμιχόριο.**Στροφὴ Α'.*
(στὸν Ὁρέστη)

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι γιὰ σένα,
 ποῦσαι ταμένος, ὀϊμένα,
 γιὰ αἵματοράντιστο ἅγιασμό.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Χαρήτε, ξένες μου, γιὰ μένα.
 Δὲν εἶναι αὐτὸ γιὰ λυπημό.

ΧΟΡΟΣ

*Δεύτερο ἡμιχόριο.**Ἀντιστροφὴ Α'.*
(στὸν Πυλάδην)

Καὶ σὲ καλοτυχίζω παληκάρι,
 ἔσένα,
 ποὺ ἡ Μοῖρα σοῦκανε τὴ χάρη
 νὰ πὰς ξανὰ στὴ χώρα σου ἀπ τὰ ξένα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Γιὰ ζούλεμα δὲν εἶναι ὁ φίλος,
 τοῦ φίλου του ποὺ βλέπει τὸ χαμό.

ΧΟΡΟΣ

*Πρῶτο ἡμιχόριο.**Στροφὴ Β'.*
(στὸν Πυλάδην)

Πικρὸ τὸ ξεπροβόδιμά σου.

*Δεύτερο ἡμιχόριο.**Ἀντιστροφὴ Β'.*
(στὸν Ὁρέστη)

Πεθαίνεις, δυστυχιά σου.

Πρῶτο ἡμιχόριο.

(στὸν Πυλάδην)

Ἀλοίμονό σου!

Δεύτερο ἡμιχόριο.

(στὸν Ὁρέστη)

Τρῖσαλοί!

*Τὰ δύο ἡμιχόρια μαζύ.**Ἐπωδὸς*

Ποιὸς νᾶναι πιότερο γιὰ κλάμα;
 Δυὸ γνῶμες ἔχω ἀντάμα
 στὰ δίλογά μου φρένα.
 Γιὰ ποιὸν νᾶναστενάξω πῶς πολὺ;
 Γιὰ τοῦτον, ἢ γιὰ σένα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πυλάδην, γιὰ τὸ θεό, ἔπαθες τί ἔχω πάθει;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἐσὺ ρωτᾷς κι ἀπόκρισιν ἐγὼ δὲ βρίσκω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποιά νᾶναι τάχα ἡ νέα; Σάν ἑλληνοπούλα
γιὰ τὰ τρωϊκὰ μὰς ρώτησε κι ἀκόμη
γιὰ τῶν Ἀχαιῶν τὸ γυρισμὸ καὶ γιὰ τὸν Κάλχα
πῶκρινε τῶν πουλιῶν τὸ πέταμα. Μὰς εἶπε
τοῦ Ἀχιλλέα τῶνομα κῆλαψε κιόλας
τὸ δύστυχο Ἀγαμέμνονα καὶ μὲ ρωτοῦσε
γιὰ τὴ γυναῖκα του καὶ γι αὐτὰ τὰ παιδιὰ του.
Τούτη κεῖθε κρατιέται, Θᾶναι ἀργίτισσα ἴσως,
ἀλλιῶς ποτὲς γράμμα δὲ θάστελνε νὰ μάθει
ἂν εὐτυχοῦν οἱ Ἀργίτες νὰ καλοκαρδίσει.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Μὲ πρόκαμες καὶ τὸ πὺν θᾶλγα εἶπες,
ἔξὸν ἀπὸνά: πὺν ὅσοι βλέπουν πολὺν κόσμον
ξαίρουν καὶ τὰ παθήματα τῶν βασιλιάδων.
Ὡστόσο μοῦ ἦρθε κι ἄλλη μιὰ ἰδέα ἀκόμη.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σὰν ποιά; Πές την κ' ἐμὲ νὰ ξηγηθεῖ καλύτερα.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ντροπὴ μου νὰ χαθεῖς ἐσὺ κ' ἐγὼ νὰ βλέπω
τοῦ ἡλίου τὸ φῶς. Σοῦ εἶμαι συνάρμενος καὶ πρέπει
νὰ γίνω σου καὶ συναποθανούμενος.
Καὶ γιὰ δειλὸ κι ἄναντρο στὸ Ἄργος θὰ μὲ πάρουν
καὶ μὲς τὴν πολυφάραγγη Φωκίδα.
Θὰ λείει ὁ κόσμος — οἱ ἄναντροι εἶναι πλῆθος —
πὼς παρατώντας σε κοίταξα νὰ γλυτώσω
μόνος μου. Ἡ τάχατες τὰ πάθη τοῦ σπιτιοῦ σου
βλέποντας, πὼς σὲ σκότωσα καὶ πὺν ἔχω πλάσει
γιὰ τὸ χαμὸ σου κάποιο παραμῦθι.
κῆτσι νὰ πάρω τὸ βασίλειο σου, μιὰ πὺν ἔχω
γυναῖκα μου τὴν κληρονόμα του, τὴν ἀδερφή σου.

Νά, τί φοβάμαι καὶ τί ντρέπομαι ἀπὸ τώρα.
Δὲν μπορῶ ἄλλιῶς, πρέπει μὲσέ νά ξεψυχήσω,
μαζί σου θά σφαγῶ καὶ θά καῶ μαζί σου
κι ὡς φίλος καὶ φοβούμενος τὴν κατηγορία.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μίλα καλά. Τά πάθια μου πρέπει μονάχος
νά τά βαστῶ. Μοῦ φτάνουν οἱ δικές μου λύπες,
καὶ δὲ φορτόνουναι διπλές. Κι αὐτά πού λέγεις
τὸ ντρόπιασμα κ' ἡ κατηγορία πού φοβάσαι,
πάνω μου θά'πεφταν, ἂν θά'φηνα νά πέθαινες
ἐσύ, πού μοῦ εἴσουνα βοηθὸς στά βάσανά μου.
"Οσο γιά μέ, δὲ θά'τανε κακὸ νά'φήσω
τὴ ζωή, μιὰ κ' οἱ θεοὶ μὲ κατατρέχουν ἔστι.
"Ἐσὺ καλότευχος, ἄγνὸ τὸ σπιτικό σου
κι ἀμόλεφτο μὰ ἐμένανε καταραμένο
καὶ κακοροϊζικο. Κοίταξε, νὰ γλυτόσεις.
Κι ὅταν παιδιὰ θά κάμεις ἀπ' τὴν ἀδερφή μου,
πού σουῶδωσα γυναίκα, θά ζεῖ τ'ὄνομά μου
κι ἄτεκνο δὲ θά σβήσει τοῦ γονιοῦ τὸ τζάκι.
"Ἄμε, λοιπόν, καὶ ζήσ' ἐσὺ στὸ γονικό μου.
Κι ὅταν πατήσεις στὴν Ἑλλάδα καὶ πὰς στὸ "Αργός,
τὸ ἀλογάρικο, (ἔλα δός μου τὸ δεξί σου),
αὐτὰ σοῦ παραγγέλνω: Χτίσε μου ἕναν τάφο
καὶ στήσε πάνω του μνημεῖο. Κ' ἡ ἀδερφή μου
ἂς χύσει αὐτοῦ τὰ δάκρυα τῆς κι ἂς ἀπιθώσει
τὴν κόμη τῆς. Καὶ πές τους, πὼς "Αργίτισσα
μὲ'χει θυσιάσει κἔπεσ' ἄγνισμένος
στὸ βωμὸ δίπλα. Κι ἄκου: Νὰ μὴν παρατήσεις
ποτὲς τὴν ἀδερφή μου, μιὰ πού βλέπεις
ἔρμο τὸ πατρικό μου κι ἀμνημόνευτα
τά πεθαμένα μου. Κι ἄμε στὸ καλὸ τώρα,
μέσα στοὺς ἀκριβούς, ὧ πιὸ ἀκριβέ μου,
συγκυνηγέ καὶ συνανάθροφέ μου,
πού πολλά τράβηξες κἔσν ἀφορμῆς μου.
Ἐμένα ὁ Φοῖβος, ἂν καὶ μάντης, μοῦ εἶπε ψέμα
καὶ μὲ'βγαλε μὲ ἀπάτη ἀπ' τῆς Ἑλλάδας

τὸ πρόσωπο, ντρεπάμενος τὰ πρωτινά του
μαντολογήματα, πὺ ἐγὼ πιστεύοντάς τα,
τὴ μάνα μου ἔσφαξα κῆκλωσα τὸ χαμό μου.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Καὶ τάφο θὰ σοῦ κάμω καὶ τὴν κλίνη,
ἔρμε, τῆς ἀδερφῆς σου δὲ θὰ παρατήσω. •
Κῆτσι στὴ θύμηση πιδ ζωντανὸ θὰ σῆχω
πάρεξ ἂν εἴσουν ζωντανός. Ὡς τόσο,
τοῦ θεοῦ ὁ χρησμός δὲ σῆχει φέρει ἀκόμη
τὸν χαμόν, ἂν καὶ στοῦ Χάρου εἶσαι τὸ στόμα.
« Καμμιά φορά, καρᾶβι ἀπελπισμένο
ξαῖρε, πὺ ἀράζει σὲ ἀγαθὸ λιμνιώνα ».

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σώπα. Δὲ μοῦ φελάνε πιά τοῦ θεοῦ τὰ λόγια.
Βλέπω πὺ βγαίνει ἀπ τὸ ναὸ τούτ' ἡ γυναῖκα.

Ἡ Ἰφιγένεια βγαίνει ἀπ τὸ ναὸ.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Αμέτε μέσα ἑσεῖς καὶ κάνετε ὅ,τι πρέπει,
τοὺς θυσιαστὲς βοηθώντας στὶς ἐτοιμασίες.
Ξένοι μου, νά, τὸ γράμμα κ' ἡ γραφὴ μου
μὲ τίς πολλὰς τίς δίπλες. Καὶ σὰν τί νὰ θέλω
ἀκόμη ἀκούστε μου : Ὁ ἄνθρωπος πάντ' ἀλλάζει
μιὰ καὶ περνώντας του ὁ φόβος ξαναπάρει
τὰ θάρρη του. Γι αὐτὸ φοβάμαι μήπως
σὰ θὰ μισέψει ἀπὸ δωπέρα ἐκεῖνος,
πὺ στὸ Ἄργος θ' ἄφερνε τὸ γράμμα τοῦτο
τοῦτες μου τίς παραγγολιὰς μὴν ἀστοχήσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τί θές, λοιπόν ; Σὰν ποιὸ πρᾶμα φοβάσαι ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Νὰ μοῦ ὀρκιστεῖ, πὺ αὐτὴ μου τὴ γραφὴ θὰ φέρει
στὸ Ἄργος, στοὺς ἐδικούς μου, σαυτοὺς πὺ τὴ στέλνω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κῆσὺ θ' ἀμώσεις ὅρκο ἀντίβαρο σὲ τοῦτον ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Νᾶμώσω, τί χρωστώ νὰ κάμω ἢ νὰ μὴ κάμω ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Νὰ κάμεις ζωντανὸς νὰ φύγει ἀπ' τᾶγρια μέρη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σωστά. Ἄλλιῳς πὼς θᾶφερνε τὸ μήνυμά μου ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κι ὁ βασιλιάς τοῦ τόπου αὐτοῦ θὰ στρέξει τάχα ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θακούσει με κι αὐτὸν στὸ πλοῖο θὰ βάλω μόνη μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

(στὸν Πυλ.) Ἄμωσε. (στὴν Ἰφιγ.) Κεσὺ ὀρμήνευε τὸν βαρὺν ὄρκο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

« Στοὺς δικούς σου θὰ δώσω τοῦτο ». Κεσὺ λέγε το,

ΠΥΛΑΔΗΣ

« Στοὺς ἐδικούς σου τὴ γραφὴ θὰ δώσω τούτη. »

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κεγὼ πέρα ἀπ' τοὺς μαύρους βράχους θὰ σὲ βγάλω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποιό θεὸ τοῦ βάζεις ἐγγυητὴ στὸν ὄρκο τοῦτον ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὴν Ἀρτεμη, ποὺ ἀξίωμα ἔχω στὸ ναό της.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Κεγὼ τὸν κύριο τοῦρανοῦ, τὸ μέγα Δία.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι ἂν μὲ ἀδικήσεις καὶ τὸν ὄρκο σου πατήσεις ;

ΠΥΛΑΔΗΣ

Νὰ μὴ σώσω νὰ φτάσω. Κι ἂν μὲ γλυτώσεις ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποτές μου ζωντανὴ νὰ μὴν πατήσω στὸ Ἄργος.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ἄκουσε τώρα κάτι τι, ποὺ τὸ ἀστοχήσαμε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἀμόνουμε ἀπ' ἀρχῆς ἂν εἶναι ἄλλιῳς καλλύτερο.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Ἄς ξεχωρίσουμε αὐτὸ δά: Τὸ πλοῖο ἂν πάθει
καὶ τὸ γράμμα μαζί μαὐτὸ μέσα στὰ κύματα
χαθεῖ, καὶ μοναχὰ μὲ τὴ ψυχὴ γλυτώσω
νά μὴν εἶμαι δεμένος ἀπ τὸν ὄρχο τοῦτο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἔ, τότες ξαίρεις τί θὰ κάνω; Τί λαχαίνει
ποιὸς ξαίρει; Αὐτὰ ποῦναι γαμμένα στὴ γραφὴ μου
μιλητὰ σοῦ τὰ ξαναλέω στοὺς δικούς μου
νά τα πεῖς. Κεῖτσι ἄσφαλα ἡ γραφὴ μου ἂν γλυτώσει,
τούτῃ σωπαίνοντας θὰ λέει τὰ γραμμένα.
Ἡ μὲς τὴ θάλασσ' ἂν χαθεῖ πάλι τὸ γράμμα,
γλυτόνοντας ἐσὺ γλυτόνουν καὶ τὰ λόγια μου.

ΠΥΛΛΑΔΗΣ

Τάπες καλὰ καὶ γιὰ τα σὲ καὶ γιὰ τα μένα.
Πές μου, σὲ ποιὸν πρέπει τὸ γράμμα σου νὰ δώσω
στὸ Ἄργος; Καὶ τί ἀπὸ σὲ ν' ἀκούσω γιὰ νὰ πῶ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πές τοῦ Ὀρέστη, τοῦ Ἀγαμέμνονα τὸ γιό:
«Νά, τί σοῦ γράφει τῆς Αὐλίδας ἡ σφαγμένη,
ἡ ζωντανὴ Ἰφιγένεια, ποὺ δὲν τὴν ἔχετε
γιὰ ζωντανή».

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποῦν' τὴν; Πεθαμένη, ζωντάνεψε;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

«Αὐτὴ ποὺ βλέπεις. Μὴ ἀντισκόβεις καὶ σαστίζω.
Ἔλα κι ἀπ τᾶγρια μέρη πάρε με, ἀδερφέ μου,
φέρε με στὸ Ἄργος πρὶν πεθάνω νὰ γλυτώσω
ἀπὸ ἄξιώματα νὰ σφάζω ξένους».

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πυλάδῃ, τί εἶναι τοῦτα; Ποῦ βρισκόμαστε;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

«Ἀλλιῶς, ἀφήνω ἀρὰ κατάρα πὰ στὸ σπίτι σου,
Ὀρέστη». Ἀκου τὸνομα ξανὰ καὶ κράτα το.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θεέ μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Στίς δουλιές μου ἔσὺ τὸ θεὸ τί κραζεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τίποτα, ὁ νούς μου πῆγε ἄλλοῦ. Τελεῖωνε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πράματα εὐτὺς θὰ πῶ, πού θὰ φανοῦν σὰ θάματα.

Πές του, πού ἡ Ἄρτεμη μὲ εἶχε γλυτόσει τότες
ἀφήνοντας στὴ θέση μου κάποια λαφίνα,
πού τὴ θυσίασε ὁ πατέρας μου, θαρρώντας
σὲμὲ τὸ σουβλερὸ σπαθὶ πού μπήγει.

Καὶ μᾶφερε ἡ θεὰ στὴ χώρα τούτη.

Νά, τί τοῦ παραγγέλνω. Αὐτά ναι τὰ γραμμένα.

Μέσα στὸ γράμμα μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Μεῦχολον ὄρκο

μῆδεσες μὰ κἔσὺ στὸν ὄρκο ἔχεις πετύχει.

Δὲ θάργῃσω νὰ κάμω τᾶμωμένα.

Νά, φέρνω σου καὶ δίνω σου στὸ χέρι, Ὅρεστη,
τὸ γράμμα, πού ἡ ἀδερφή σου ἀπ' ἐδῶ σοῦ στέλνει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ δέχομαι· κι ἀφήνοντας γραφὴ καὶ γράμμα,
τὴν ἡδονὴ θὲ νὰπολάψω ὄχι μὲ λόγια.

Κάνει νὰ τὴν ἀγκαλιάσει.

Ὡ ἀγαπημένη μου ἀδερφοῦλα, σαστισμένος
δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ πιστέψω πού ἀγκαλιάζω σε
κεῖφραίνουμαι γι' αὐτὰ τὰ θάματα πού βλέπω.

ΧΟΡΟΣ

Ἄπρεπο, ξένε, τὴν ἱέρεια νὰ μολεύεις,
βάζοντας χέρι πὰ στὰ πέπλα τῆς τᾶνέγγιγα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὡ ἀδερφή, πού ἐγέννα σε ἴδια μάνα
ἀπὸ τὸν ἴδιο κύρη μου Ἀγαμέμνονα, μὴ γέρονεις
ἄλλοῦ. Βρῆθηκες μὲ ἀδερφό, πού δὲν τὸ πίστευες.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐσὺ ἀδερφὸς δικός μου; Πάψε, ἐκεῖνος τὸ Ἄργος
γεμίζει μὲ τὴν ἀρχοντιά του καὶ τὸ Ναύπλιο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲν εἶν' ἐκεῖ ὁ ἀδερφός σου, κακομοίρα μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Λὲς νὰ σ' ἐγέννα ἡ Τυνδαρίδα ἢ Λακόνισσα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κεῖναι πατέρας μου τοῦ Πέλοπα τὸ ἀγγόνι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τί λὲς; Ἐχεις γι αὐτό κάποιο σημάδι;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἐχω. Ρῶτα με κάτι ἀπ' τὸ παλάτι μας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὅχι. Πρέπει νὰ λὲς ἐσὺ κ' ἐγὼ νὰ κρίνω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄς πῶ αὐτά, ποὺ ἀκουστὰ τᾶχω ἀπ' τὴν Ἠλέχτρα.
Ξαίρεις, τοῦ Θυέστη καὶ τοῦ Ἀτρέα τὴν ἀμάχη;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ χρυσὸ τᾶρνι; Τὴ ξαίρω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ βέβαια. Δὲν τὴν ὕφανες σὲ ὑφάδια πλούσια;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ ἀκριβέ, κλωθογυρνάς τὸ στοχασμό μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ ξόμπλιασες τοῦ ἥλιου τὸ ἀλλαξοδρόμισμα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι αὐτὸ μὲ ξόμπλια ἱστόρισα περὶ τεχνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ δέχτεις λούσμ' ἀπὸ τὴ μάνα σου γιὰ τὴν Αὐλίδα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θυμάμαι. Ὁ γάμος ἄμοιρος, δὲν μοῦ τὸ πῆρε.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲν ἐπεψες τὴν κόμη σου στὴ μάνα σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σημαδιακό μου ἀντίς γιά τὸ κορμὶ στὸν τάφο μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ θὰ σοῦ πῶ σημάδια, ποῦδα μὲ τὰ μάτια μου :
Μὲς τὸ παλάτι μου εἶναι τὸ κοντάρι
τοῦ Πέλοπα τὸ παλαιϊκό, ποὺ ὁ ἥρωας σειώνοντας
σκότωσε τὸν Οἰνόμαο γιὰ νὰ τοῦ πάρει
τὴν κόρη του Ἰπποδάμεια τὴν Πισιώτισσα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ ἀκριβέ, ποὺ τίποτ' ἄλλο δὲν ὑπάρχει
γιὰ μένα πὶὸ ἀκριβό, μονάκριβέ μου,
Ὁρέστη μου, ψυχοπαρηγοριά μου.
Μοῦ ἦρθες ἀπὸ τὴ μακρυνὴ πατρίδα, τὸ Ἄργος,
ὦ χαϊδαναστημένε μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κὲγὼ ἀγκαλιάζω ἐσέ, ποῦχαν γιὰ πεθαμένη.
Δάκρυα στὰ δάκρυα, θρηῆνος μὲ χαρὰ σμιγμένος,
νοτίζουν μου τὰ βλέφαρα καὶ τὰ δικά σου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Εκεῖνο, ποὺ ἄφησα βρέφος ἀκόμη
κι ἀνήλικο στῆς βάγιας τὴν ἀγκάλῃ.
Μικρούλῃ μέσα στὸ παλάτι,
ψυχὴ μου, ἀπὸ τὰ λόγια πὶὸ μεγάλη
εἶναι μου ἢ εὐτυχία. Σὰν τί νὰ πῶ ;
Ἔγινε κάτι,
ποὺ ξεπερνά τὸ θάμα καὶ δὲ λέγεται.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἐδὼ κι ὁμπρὸς κ' οἱ δυὸ μαζὶ ἄς εἴμαστε εὐτυχοί.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μι' ἀλλόκοτη χαρά, καλές μου, εὐφραίνει με,
φοβάμαι μήπως μοῦ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια
καὶ μοῦ πετάξει πρὸς τὰ οὐράνια.
Ὡ τζάκι πῶχουν χτίσει Κύκλωπες, πατρίδα μου,
Μυκήνα μου γλυκειά,
σεῦχαριστῶ, ποὺ μοῦ τὸν ἔθρεψες, αὐτόν,

πούναι ἅπ τὸ ἴδιο μου αἷμα
καὶ τὸν ἀνάγιωσες
ἥλιο στὸ γονικό μας τὸ βασίλειο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τυχεροὶ στή γενιὰν εἵμαστε, ὅμως ἡ Μοῖρα
μᾶς χάρησε, ἄδερφέ, στή ζωὴ συφορὲς πληθὺς.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸ ξαίρω ἡ δόλια, ὅταν ὁ κακόγνωμος
πατέρας τὸ λαιμό μου ἄγγισε μὲ τὴ σπάθα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὅϊμέ, κι ἂν ἔλειπα εἶναι σὰ νὰ τὸ βλέπω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μεῖφεραν μὲ ξεγέλασμα,
ὦ ἄδερφέ μου, νύφη ἀνύμφευτη, τάχα στήν κλίνη
τοῦ Ἀχιλλέα. Δάκρυα καὶ θρήνοι,
ποὺ χύθηκαν πὰ στὸ βωμό.

Ὅϊμέ, γιὰ τὸν ἐκεῖ πικρό μου ραντισμό.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κεῖγὼ στή μαύρη ἀποκοτιὰ τοῦ κύρη θρήνησα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὅχι, ἀπὸ γονιό, κι ὄχι ἀπὸ κύρη
μοῖρα τάχα νὰ μέλαχε. Κι αὐτὰ
τὰ θεϊκὰ κακὰ μοῦρθανε παναπανωτά.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κι ἂν σκότωνες τὸν ἄδερφό σου, μαύρη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ δόλια ἐγώ, γιὰ τὴ φοριχτὴν ἀποκοτιὰ
τόλμησα, ὀϊμέ, τὰπότολμα καὶ θάσρος εἶχα,
ἄδερφι μου, γιὰ πράματα φοριχτά.

Ξέφυγες ἀπὸ τρεῖχα

τὸν ἄνομο χαμό,

νὰ σὲ ξεσκίσουν τὰ ἴδια μου τὰ χέρια.

Μὰ τὰ ποδῶ κι ὀμπρὸς ποιοὶ θάχουν τελειωμό;

Ἡ τύχη τάχα δεξιὰ θὰ μοῦ τὸ φέρει;

καὶ θάβρω τρόπο νὰ σὲ φευγατίσω

ἀπὸ δωπέρα κι ἅπ τὸ θάνατο
γιὰ τὸ Ἄργος, τὴν πατρίδα μας, πρὶν τὸ μαχαίρει
μὲ τὸ αἷμα σου βαφεῖ;

Ἔρμη ψυχή. Δικὴ σου εἶναι δουλιὰ
νὰ βρεῖς τὸν τρόπο τώρα πλιά.

Ἀπὸ στεριάς θὲ νᾶναι τάχα; δίχως ἄρμενο,
ἀλλὰ μὲ τὸ γοργὸ ποδάρι; Κι ὅμως
σιμὰ στὸ Χάρο θὰ σὲ φέρει ὁ δρόμος,
περνώντας ἀπὸ βάρβαρους λαοὺς ἀνάμεσα,
σὲ διάβατα δρομίζοντας ἀδιάβατα.

Ὡστόσο θᾶταν πάλι τὸ ταξίδι μακρυνό,
κι ἀπὸ πελάγου μὲ ἄρμενο,
τὸ μαῦρο νὰ ξεφύγεις τὸ στενό.

Ἔρμη ἐγὼ καὶ σκότεινη.
Ποιὸς τάχα ἅπ τοὺς θεοὺς ἢ ἅπ τοὺς ἀνθρώπους,
κι ἅπ τᾶναπάντεχα τάχα ποιά μοῖρα
κάμοντας δυνατὰ τᾶδύνατα,
θενα φανέρωνε τὸ γλυτωμό,
σαῦτὰ πὺ ἀπόμειναν τὰ δυὸ
ἀπὸ τὴν ἀτρειδεΐκη κλήρα;

ΧΟΡΟΣ

Θάματα, πὺ τὰ λόγια ξεπερνάν. Μὲ τὰ ἴδια
μάτια μου τᾶχω ἰδεῖ καὶ θᾶχω νὰ τὰ λέω.

ΠΥΛΑΔΗΣ

Ὅταν ἀνταμωθοῦν ἔτσι δυὸ ἀγαπημένοι,
δίκιο ἔχουν νὰγκαλιάζονται, Ὅρεστη.
Ὅμως μετὰ ἅπ τὸ κλάμα, ὦρα νὰ σκεφτοῦμε,
πὺς φεύβγοντας ἀπὸ τὴ βάρβαρη αὐτὴ χώρα
θὰ ὁδοῦμε θεοῦ πρόσωπο. Δὲν πρέπει,
ὁ γνωστικός, σὲ ἄλλες χαρὲς πεσμένος,
ν᾽ ἀφήνει νὰ τοῦ φεύγει ἡ καλὴ ὦρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἀλήθεια.

Κ᾽ ἡ τύχη, φαίνεται μου, νὰ γνοιαστεῖ μαζί μας

πῶς να τὰ βγάλει πέρα. Κ' εἶναι δίκιο
ὁ πρόθυμος καὶ τὸ θεὸ νᾶχει βοηθό του.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲ μὲ μποδίζει ὥστόσο τίποτε, ἄλλ' οὔτε
ἂπ' ὅ,τι λέμε θὰ ξεστράτιζα ρωτώντας
νὰ μάθω σὰν ποιά μοῖρα νᾶχεν ἡ Ἥλέκτρα.
Καὶ οἱ δυὸ μοῦ εἰστε τὰ πιὸ ἀκριβὰ στὸν κόσμο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ζεῖ, τουτουνοῦ γυναῖκα, εὐτυχισμένη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι αὐτὸς ποῦθε κρατιέται; Τίνος εἶναι γιός;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ Φωκιδιώτη Στρόφιο λένε κύρη του.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γιὸς τῆς Ἀτρείδοπούλας; Συγγενῆς μου;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ξαδέρφι καὶ μονάκριβός μου φίλος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ θᾶταν γεννημένος στὴ θυσία μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὁχι. Λίγον καιρὸν ὁ Στρόφιος ἔμεινε ἄτεκνος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

τοῦ δίνει τὸ χέρι της

Χαίρε μου, ἐσὺ τῆς ἀδεοφῆς μου ταίρι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κ' ἐμένα σώστης μου κι ὅχι συγγενῆς μόνο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ πῶς τὴ φειχτὴ πράξη τόλμησες στὴ μάνα;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μὴ μοῦ τὰ μελετᾷς. Γιὰ γδικιωμὸ τοῦ κύρη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ γιὰ ποῖδ' λόγο σκότωσε τὸν ἄνδρα της;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄς τα τῆς μάνας. Οὔτε νὰ τᾶκούς, καλή μου.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σωπαίνω. Σὲσὲ τὸ Ἄργος τώρα ἔχει τὰ μάτια.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Φεβγὸς ἐγὼ ἅπ ἐκεῖ ὁ Μενέλαος βασιλεύει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὁ θεὸς; Μὴν πάτησε τὸ ρημαγμένο σπίτι σου;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὅχι. Μὲ ξόρισε τῶν Ἑρινύων ὁ φόβος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γιαὐτὸ μούπαν πὼς στὸ γιαλό μας δαιμονίστης;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πρώτη φορὰ δὲν εἶναι πὺν εἶδαν με ἔτσι ἄθλιο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κατάλαβα. Τῆς μάνας λάμναν σε οἱ Ἐκδικῆτρες.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Μοῦ χύθηκαν μὲ ἀνοιχτὸ στόμα, αἱματωμένο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ πὼς στή χώρα τούτη ἐπάτησες; Γιὰ πὲς μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἦρθα ἅπ τὸ μάντεμα τοῦ Φοῖβου προσταγμένος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γιατί; Νᾶναι πράμα πὺν λέγεται ἢ σωπαίνεται;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἄς πῶ το. Ἀπὸ δωνὰ ἀρχινᾶν τὰ βάσανά μου.

Μιά, πὺν μολέφτηκαν τὰ χέρια μου ἅπ τῆς μάνας
τὸ κακὸ αὐτὸ (κουφὸς ὁ τόπος πὺν τᾶκούει)

φεβγὸ, μὲπρόγγα ἡ παγανιὰ τῶν Ἑρινύων,

ὥσπου μὲ στέλνει ὁ Λοξίας στήν Ἀθήνα

μπρός στίς « ὄξω ἀποδῶ » θεὲς νὰ δώσω κρίση.

Κ' εἶναι ἱερὸ κριτήρι ἐκεῖ, πῶστησε ὁ Δίας

κάποτες γιὰ τὸν Ἄρη, μολεμένο ἀπὸ αἶμα.

Κ' ἐρχάμενος ἐκεῖ οὐδένας τῶν ἐδέχτη

στήν ἀρχή, νὰ φιλέψει τὸν καταραμένο

τῶν θεῶν. Κι ἀπὲ ἀπὸ σπλάχνος ἄλλοι μὲ φιλέσαν

σπίτι τους, σὲ μοναχικὸ τραπέζι κάτω ἀπὸ ἴδια
 σκέπη. Κι ἀμίλητοι μῆκαμαν νὰ σωπαίνω
 καὶ χώρια των νὰ τρώγω καὶ νὰ πίνω·
 κι αὐτοὶ γεμίζοντας καθένας κρασοκάνατο
 τὸ ἴδιο σὲ ὅλους, ξέχωρα ἐφραινόταν.
 Κ' ἐγὼ μὴ θέλοντας τὸ φιλεφτὴ νὰ ἐλέγξω,
 ἔκανα πὼς δὲν ἐνοιωθα κῆτσι θλιβόμουν
 στὰ σωπαστὰ καὶ στέναζα βαριά, λογιάζοντας
 τῆς μάνας τὸ κακό. Μαθαίνω στὴν Ἀθήνα
 τὰ πάθη μου γιορτὴ πὺν τᾶχουν κάμει
 κῆμεινε στὸ λαὸ τὸ ἔθιμο, σὰ γιορτάζει
 κρασὶ νὰ πίνει μὲ τοῦ κανατιοῦ τὸ μέτρο.
 Στὸν ὄχτο ὡς ἦρθα τοῦ Ἄρη μῆβαλαν στὴν κρίση.
 Μὲ κᾶθησαν στὸνα σκαλὶ καὶ στὸ ἄλλο
 κᾶθησε ἡ Ἑρινύα των ἡ πιὸ μεγάλη.
 Κ' εἰπόντας κι ἀπὲ ἀκούσαντας τὴν κατηγορία
 πῶχυσα μάνας αἷμα, γιὰ ἐμὲ μαρτυρώντας
 ὁ Φοῖβος μῆσωσε κ' ἡ Ἀθηνά, πὺν μοιρασμένους
 ἔβγαλε μὲ τὸ χέρι της τοὺς ψήφους.
 Κῆφυγα ὡς κέρδισα τὴν κρίση γιὰ τὸ φόνο.
 Καὶ στίς πὺν δέχτηκαν τὴν κρίσιν Ἑρινύες
 τίς ὄρισαν ἱερὸ σιμᾶ στὸ ψηφομέτρι.
 Κ' οἱ ἄλλες, πὺν δὲν τὴ δέχτηκαν μῆλαμναν πάντα
 τρέχοντας καταπόδι μου, ὡς ὅτου
 σιᾶγια τοῦ Φοῖβου χώματα ξανάρθα
 καὶ νηστικὸς κειτάμενος μπρὸς στὸ ἄδυτό του,
 ἔμνεα, πὺν αὐτοῦ θὰ πέθαινα ἀπ τὴν πείνα, ἀνίσως
 ὁ Φοῖβος δὲ μὲ σώσει, πὺν ὁ χαμὸς μου ἐστάθη.
 Τότες, ἀπ τὸ χρυσὸ τριπόδι του λαλώντας
 ὁ Φοῖβος, μῆστείλεν ἐδὼ νὰ πάρω
 τὸ οὐρανοκατέβατο ἄγαλμα κι ἀπέκει
 σὲ ἀθηναῖκο χῶμα νὰ τὸ στήσω.
 Βόηθα, λοιπόν, γιὰ νὰ γλυτώσουμε, ὅπως τῶρισε.
 Κι ἂν πάρουμε τῆς θεᾶς τὸ ξύλινο ἄγαλμα
 θὰ μοῦ περάσει τὸ κακὸ καὶ θὰ σὲ φέρω
 μὲ πολύκουπο πλεούμενο στὴ Μυκῆνα.

Ἔλα, ἀδερφή μου, ἀγαπημένη, ἀπαντοχή μου,
σῶσε τὸ σπίτι μας καὶ γλύτωσε κέμένα,
πού θὰ χαθῶ καὶ θὰ ξεκληριστεῖ ἡ γενιά μας
τὸ ἄγαλμα τὸ οὐρανοκατέβατο ἂν δὲν πάρουμε.

ΧΟΡΟΣ

Ὅργη θεοῦ φοβερὴ χοχλακίζει
καὶ ζεματᾷ τοῦ Τάνταλου τὴν κλήρα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸν πόθο ποῦχα πρὶν τὸν ἔχω, ἀδέρφι, πάντα
τὸ Ἄργος νὰ ξαναδῶ κέσένα ἐκεῖ νὰ βλέπω
κι ὅπως ἐσύ, κέσένα θέλω νὰ γλυτώσω
ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ νὰ στυλώσω πάλι
τὸ ἔρημο σπίτι μας, ξεχάνοντας τὸ πάθος
γιαυτὸν πὺν θέλησε τὸ θάνατό μου.
Ἔτσι ἀπ τὸ αἷμα σου τὸ χέρι μου θὰ γλύτωνα
κι αὐτὸ μαζὶ τὸ σπιτικό μας. Κι ὅμως
φοβάμαι πῶς νὰ τῶκανα κρυφά των;
Ἄπ τὴ θεὰ κι ἀπὸ τὸ βασιλιά, σὰν εὖρει
ἄδειο ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τὸ πέτρινο στασίδι;
Σὰν τί τάχα νὰ πῶ, πὺν νὰ μὴ μὲ σκοτώσουν;
Βέβαια, καὶ τὰ δυὸ μαζὶ ἂν πετύχουν
νάρπάξεις τὸ ἄγαλμα κέμὲ νὰ πάρεις
μὲς τὸ καλόπρυμνο καράβι, ὦραϊο
ἀλήθεια τὸ κιντύνεμα. Κι ὅμως ἂν γίνει
τῶνα δίχως τὸ ἄλλο, ἐγὼ πάω χαμένη.
Ὡστόσο ἐσύ, μὲ τὸ καλό, γυρνὰς στοῦ σπίτι.
Μὰ δὲ θὰ τραβηχτῶ κι ἀκόμη ἀνάγκη ἂν εἴταν
νὰ χαθῶ ἐγὼ γιὰ νὰ γλυτώσω ἐσένα.
Τὸν ἄντρα σὰ χαθεῖ στὰ ξένα τότε κλαίνει,
ὅσο γιὰ τὴ γυναίκα δὲν τοὺς μέλει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲ θᾶθελα κέσένα νὰ σκοτώσω
κοντὰ στὴ μάνα. Φτάνει ἐκεῖνης τὸ αἷμα.
Ἐχοντας ἴδια γνώμη μὲ τὰ σένα, ἤθελα νᾶχω
καὶ ἴδια μοῖρα, ζωντανὸς ἢ πεθαμένος.

Καὶ θὰ σὲ πάω σπίτι ἂν θὰ ξεφύγω δῶθε
 ἢ θὰ πεθάνω μένοντας μαζί σου.
 Ἄκου τὴ γνώμη μου : Ἄν θὰ κακοφαινόταν
 τοῦτο τῆς Ἀρτεμης, πῶς μπόραε ὁ Λοξίας
 λαλώντας μαντικά, νὰ ὀρίσει με νὰ φέρω
 τῆς θεᾶς τὸ ἄγαλμα στὴ χώρα τῆς Παλλάδας ;
 Γιατί ἀπὸ τὴ θυσία νὰ σάρπάξει ἡ Ἀρτεμη
 κι ἂπὲ νὰ δώσει ὁ θεὸς νὰ δῶ τὸ πρόσωπό σου ;
 Ὅλα τοῦτα τἀναθιβάλω κἔχω ἐλπίδα
 στὸ γυρισμό

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ πῶς νὰ γίνει, νὰ ξεφύγουμε
 καὶ θάνατο παίρνοντας κι ὅ,τι θέμε ; Τοῦτο
 τὸ γυρισμό, πὺν ὀλόψυχα ποθῶ, λοχεύει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Δὲν μπορούσαμε τὸ βασιλιά νὰ ξεκάνουμε ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Βαρύ, τὸ φιλεφτὴ νὰ σκοτόνουν οἱ ξένοι.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κι ἂν ἔτσι θὰ σωθοῦμε ; Ἄς τὸ τολμήσουμε.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δὲ θὰ το δύνομουν, ἂν καὶ μοῦ ἄρέσει ἡ τόλμη σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κι ἂν μᾶλιστα μὲς τοῦ ναοῦ τὰ βύθη ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Νὰ ξεφύγουμε μὲ σκεπὴ μας τὸ σκοτάδι ;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἡ κλεψιὰ νύχτα θέλει κ' ἡ ἀλήθεια μέρα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐχει φυλάκους στὸ ἱερό. Δὲν τοὺς ξεφεύγουμε.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Οἴμέ, χαθήκαμε. Πῶς νὰ σωθοῦμε ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θαροῶ κάτι καινούργιο πὺν ξεργάστηκα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Σὰν τί λογῆς ; Πές το κέμὲ νὰ κρίνω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τὸ σοφίστηκα ἀπὸ τὶς ἴδιες σου στεναχώριες.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Γιὰ τέτοιες τέχνες ἢ γυναῖκα εἶναι πιτῆδεια.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θὰ πῶ : Φονιάς τῆς μάνας του, μὰς ἦρθε ἀπ τὸ Ἄργος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πιάσε τὶς συφορές μου, ἂν βγάζεις κέρδος.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θὰ πῶ : Δὲν πρέπει στὴ θεὰ νὰ τὸν θυσιάσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποιά πρόφασιν θὰ βρεῖς ; Σὰ νὰ μαντεύω κάτι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποὺ ἀγνὸς δὲν εἶσαι, ὅταν σὲ ἀγνίσω· θὰ σὲ σφάζω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

ΠΑίρνεται τάχα τὸ ἄγαλμα καλύτερον ἔτσι ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θὰ πῶ : Μὲ θάλασσα τὸ μόλεμα θὰ πλύνω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ὅσοτόσο τὸ ἄγαλμα μέσ τὸ ναὸ θὰ στέκει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θὰ πῶ : Κι αὐτὸ θὰ πλύνω, μιὰ πού τ'όχεις γγίξει.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ποῦ τάχα λές ; Στοῦ γιαλοῦ κάποια ἀγκάλῃ ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ὅπου ἔχεις δέσει μὲ σκοινιά λινὰ τὸ πλοῖο.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Τὸ ἄγαλμα ἐσὺ θ'άχεις στὰ χέρια ἢ κάποιος ἄλλος ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐγώ, πού μόνη ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ γγίζω.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Καὶ σὲ ὅλα αὐτὰ πού θά σταθεῖ τάχα ὁ Πυλάδης;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θὰ πῶ κι αὐτὸς ὥσάν κ' ἔσὲ εἶναι μολεμένος.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Κρυφὰ θὰ κάνεις το ἅπ τὸν ἄρχο ἢ θὰ τὸ ξαίρει;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μὲ λόγια θὰ πλανέψω. Ἀλλιῶς πῶς ξεγελιέται;

ΟΡΕΣΤΗΣ

Πλὲν τὰ καλόλαμνα κουπιὰ γιὰ πάταχο ἔτοιμα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Δουλιὰ σου πιά νὰ γίνουν ὅπως πρέπει τᾶλλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ

Ἔνα μᾶς μένει, πιά κρυφὸ νὰ τὸ κρατήσουν
τοῦτες. Καλόπιασέ τες μὲ τὰ παρακάλια.

Εὐκόλα φέρνει τὴ συμπόνιαν ἢ γυναῖκα.

Μὲ τὸ καλὸ νὰ γίνουν τᾶλλα ὅλα πιστεύω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σῆσάς γυρνῶ, κι ἀπὸ σᾶς κρέμεται, χρυσές μου,
ἢ ὅλα νὰ μοῦ ἔβγουν σὲ καλὸ ἢ νὰ μὴ πετύχουν.

Καὶ τὴν πατρίδα μου νὰ στερηθῶ κι ἀδέρφει
ἀγαπημένο καὶ πολὺ ἀκριβὴ ἀδελφούλα.

Καὶ νά, ποιὸς εἶναι ὁ πρῶτος λόγος πού θὰ πῶ σας;

Γυναῖκες εἴμαστε πλασμένες, βοηθήτρα

ἢ μιὰ τῆς ἄλλης. Καὶ μπορεῖ γιὰ τὰ δικά μας

νὰ μπιστευτεῖ ἢ μιὰ στὴν ἄλλη. Γεῖα, σωπάστε το.

Συντρεῖξέτέ μας στὸ φεβγίό. Ὅμορφο πράμα.

τὸ κρυφὸ νὰ κρατᾶς. Κοιτάτε, πῶς μιὰ μοῖρα

κρατεῖ δετοὺς τρεῖς ἀκριβοὺς, ἀνάγκη πάσα

ἢ νὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα ἢ νὰ πεθάνουν.

Κι ἂν σωθῶ, θᾶχετε κῆσεῖς τὸ μερδικό σας

θὰ σᾶς γυρίσω στὴν Ἑλλάδα. Σὲ ἱκετεύω

ἔσένα καὶ τὰ χέρια σοῦ φιλῶ· κῆσένα

τὸ ἀκριβὸ μάγουλο κῆσέ, στὰ γονατὰ σου

προσπέφτω. Νὰ χαρῆτε ὅ,τι στὸν κόσμον
ἔχετε πιδ ἀκριβό: μᾶνα, πατέρα
καὶ παιδιά, ὅσες ἔλαχε νᾶστε μαγάδες.
Τί λέτε; Ποιά σας στρέγει; Ποιά δὲ στρέγει; Λέτε.
Πειδῆς κι ἃ δὲ μοῦ ἀκούσετε τὰ παρακάλια,
χαμέν' εἶμαι κἔγὼ κι ὁ ἔρμος ἀδερφός μου.

ΧΟΡΟΣ

Νᾶσαι ἥσυχη, καλὴ κυρά μου. Κοίτα μόνο, ὅπως
πὼς νὰ σωθεῖς ὅσο γιὰ μᾶς θα τὰ σωπάσουμε ὅλα,
αὐτὰ ποὺ μᾶς παρακαλεῖς νὰ κρῦψουμε.
Κι ἄς εἶναι ὁ Δίας μάρτυρας σὲ τοῦτο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ὦ, νὰ χαρῶ τὰ λόγια σας καὶ καλὸ νᾶχετε.

στὸν Ὅρεστη καὶ Πυλάδην

Κ' οἱ δυὸ σας τώρα μπαίνετε στὸ ναὸ μέσα
γιατί, ὅπου καὶ νᾶναι ὁ ἀρχὸς τῆς χώρας φτάνει
νὰ ξετάσει ἂν τελέστ' ἡ θυσία τῶν ξένων.

ὁ Ὅρεστης καὶ ὁ Πυλάδης μπαίνουν στὸ ναὸ

— ὦ, Δέσποινα, ποὺ ἀπὸ φοιχτὸ μέσῳ σες φρόνον,
κι ἀπὸ τοῦ κύρη μου τὸ χέρι, στῆς Αὐλίδας
τὸ γιαλό, σώσε με κι ἄλλη μιὰ καὶ γλύτωσε
καὶ τούτους δά, ἄλλιῶς, γιὰ λόγον σου οἱ ἀνδρῶποι
δέ θα πιστεύουν πιά στὸ λόγο τοῦ Λοξία.
Δέξου νὰ βγεῖς ἀπὸ τὸ βάρβαρο αὐτὸ τόπο,
καλοπροαίρετη, νὰ πάμε στὴν Ἀθήνα.
Δὲν πρέπει σου νὰ κάθῃσαι, δωπέρα,
ὅταν μπορεῖς νὰ ζεῖς σὲ μιὰ μακάρια χώρα.

ἡ Ἰφιγένεια μπαίνει στὸ ναὸ.

ΣΤΑΣΙΜΟ Β'

ΧΟΡΟΣ

Πουλί μου, ποὺ μυρολογὰς ἔχει **Στροφή Α'.**
στὰ θαλασσόβραχα καὶ κλαῖς τὴ μοῖρα σου, ἀλκυνόνα,
καὶ τὸ στοχάζονται οἱ στοχαστικοί,
ποὺ γιὰ τὸ ταίρι σου πικρολαλεῖς στὸν αἰῶνα,

μέσένα τὸν ἑαυτὸ μου παραμοιάζω
 στὸ θρήνισμα. Πουλὶ δίχως φτερὰ
 κ' ἐγώ, τώρα ἡ ψυχὴ μου,
 ποὺ πανηγύρια τῶν Ἑλλήνων λαχταρά,
 ποὺ λαχταρά τὴν Ἄρτεμη τὴν καλοξεγεννήτρα,
 γειτόνισσα στοῦ Κύνθου τᾶγια φύτρα,
 ἐκεῖ ποὺ ὁ φοῖνικας μὲ τὰ ὄμορφα μαλλιά
 κ' ἡ φουντωτὴ δάφνη κι ὁ πεταχτὸς
 ὁ ἅγιος χλῶρος ἀπ' τῇ γρίζα ἐλιά,
 τὴν ὥρα ἐκείνη μοῦ θυμίζουν τῆς Λητῶς,
 σὰν ἔπαιρνε τοὺς πόνους τῆς· ἐκεῖ
 ποὺ ἡ λίμνη ἡ κυκλωτὴ
 στριφογυρίζει τὰ νερά της
 κι ὁ κύκνος της ξομπλιάζει τοὺς ἀχούς,
 σὺς Μοῦσες παραστάτης.

Ἀντιστροφὴ Α'.

ὦ, δάκρυα μου, ποὺ ρέετε βρῦση
 πάνου σὶά μάγουλά μου, ὅταν
 τὰ κάστρα μας ἐγκρεμιζόταν,
 στοῦ ἐχτροῦ τὰ κάτεργα τὴν ὥρα
 ποὺ ἔμπαινα, σὲ κουπιὰ μέσα καὶ ἀκόντια,
 καὶ μὲ χρυσάφι πουλημένη,
 ἦρθα στὴ βάρβαρη αὐτὴ χώρα,
 νὰ παραστέκουμαι ἐδὼ πέρα
 τοῦ Ἀγαμέμνονα τῇ θυγατέρα,
 τὴν ἱέρεια
 τῆς λαφοκυνηγήτρας θεᾶς, πῶχει
 βωμοὺς καὶ σφάζουν ὄχι
 πρόβατα τὰ μαχαίρια.
 Τὴ μοῖρα πάω νὰ ζουλέψω
 τῶν ποὺ δὲν ἔχουνε στὸν ἥλιο μοῖρα·
 μὲ τὸ βαριό τους ροιζικὸ μεγαλωμένοι,
 ἡ ἀλλαγὴ τῆς δυστυχιάς δὲν τοὺς βαραίνει.
 Ὅμως νὰ δεῖ μέρες κακὲς μετὰ
 ἀπὸ τὴν εὐτυχιά
 πέφτει στὸν ἄνθρωπο ἡ ζωὴ βαριά.
 Ἐσέν', ἀρχόντισσα, καράβι ἀργίτικο
 μὲ τὰ πενήντα του κουπιὰ,

Στροφὴ Β'.

στοὺς ἔδικόν σου θὰ σὲ φέρει πιά.
Καὶ τοῦ βουνησίου Πάνα τὰ καλάμια,
μὲ τὸ κερί σμιχτά,
τὸ κράτημα θὰ δίνουν σφιριχτά
στὸ λάμνισμα.

Κι ὁ μαντικὸς ὁ Φοῖβος στῆς ἐφτάχορδης
λύρας του τραγουδώντας τὸν ἀχό,
στὴν ἄθηνιώτικη τὴ χώρα, τὴν περίλαμπρη,
θὰ φέρει σε μὲ τὸ καλό.

Κεμένα παρατώντας ἔδεπá
σὰ φύγεις καὶ θὰ πás
μὲ τῶν κουπιῶν τὸν πάταχο, τὰ στοράλια
θὰ ξεπετάξουν τὰ πανιὰ στὰ μαϊστράλια,
στὴν πλώρη, πάνω ἀπ τὴ γοργόνα,
κάμοντας τὸ καράβι γοργοτάξιδο.

ὦ, νᾶταν μιὰ φορὰ
 τὴ λαμπερὴ νὰ ὄδευα στράτα,
 ποὺ τὴ διαβαίνουν τᾶτια τοῦ Ἥλιου τὰ φλογάτα.
 Κῆχοντας πὰ στὴν πλάτη μου φτερά,
 νὰ σταματούσα τὸ γοργό μου πέταμα στὸ σπίτι
 τὸ γονικό μου, πάνου ἀπὸ τὸ γυναικίτη.
 Κι ἀρχὴ νὰ κάμω στὸ χορό,
 ὅπως ἐκείνον τὸν καιρό,
 ποὺ εἶμουν γιὰ καλοπάντρεμα παρθένα,
 καὶ στὸ χορὸ τὸ γυριστὸ
 ἤθελα νὰ πιασῶ
 μὲ αὐτὲς τὶς συνομίληκες, ὀλοένα,
 μπροστὰ στὴ μάνα μου τὴν ἀκριβή,
 κ' ἤθελα παραβγεῖ
 στὴ χάρη, κῆστηνα συνερισιὰ
 γιὰ τὰ μαλλιὰ μου τὰ ὄμορφα καὶ τὰ δασιὰ,
 τὰ βαριοστολίστα μὲ ξομπλιαστὰ
 μαγνάδια σκεπασμένη γύρω στὰ
 πλεξούδια, ποὺ μοῦ πέφταν χάμου
 κ' ἡσχιώνανε τὰ υἰάνουλά μου.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ Γ΄.

ὁ Θόας μπαίνει ἀπὸ τὰ δεξιά
 με πολλοὺς ἀκόλουθους.

ΘΟΑΣ

Ποῦναι ἡ ἐλλήνισσα, τοῦ ναοῦ ἡ φυλακατόρισσα;
 Τέλεψε τὸ ἅγιασμα τῶν ξένων; Τὰ κορμιά των ὅπο
 στὸ ἄγνὸ ἱερὸ τὰ λαμπαδίῳ ἡ φλόγα;

ΧΟΡΟΣ

Νά την, ἡ ἴδια σου τὰ λείει ὅλα βασιλιά μου.
 ἡ Ἰφιγένεια βγαίνει ἀπὸ τὸ ναὸ κρατώντας τὸ ἄγαλμα.

ΘΟΑΣ

Μπά. Τοῦ Ἀγαμέμνονα κόρη, στήν ἀγκαλιά σου
 τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς γιατί σηκώνεις,
 πὺ ἀπὸ τὸ στασίδι του δὲν πρέπει νὰ κουνήσῃ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Σταμάτα, βασιλιά, κάτω ἀπὸ τὸν παραστάτη.

ΘΟΑΣ

Τί τρέχει τάχα στὸ ναὸ μέσα, Ἰφιγένεια;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἐφτυσ'. Αὐτὸς ὁ λόγος μου ἀπὸ εὐλάβεια ἄς εἶναι.

ΘΟΑΣ

Τί νιοφανέρωτο ἔχεις; Μίλα, ξάστερα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἡ ἄγρη σας βασιλιά, δὲν εἶναι ἄγνη γιὰ σφάξιμο.

ΘΟΑΣ

Σὰν ποιὸς σου τὸ φανέρωσε; ἢ ἔτσι σου κατέβη.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γύρισε τὸ ἄγαλμα στὸ θρόνο του ξανάστροφα.

ΘΟΑΣ

Μόνο του, ἢ τάχα μὴν τὸ γύρισε σεισμός;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μονάχο του καὶ σφάλισέ τὰ μάτια.

ΘΟΑΣ

Γιὰ ποιὰν αἰτία; Γιὰ τὸ μὀλεμα τῶν ξένων;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Γιαυτὸ καὶ μόνον· οἱ δύο πράξαν φοιτητὴν πράξη.

ΘΟΑΣ

Σφάξαν κάποιον ἀπ' τοὺς δικούς μας στὸ ἀκρογιάλι ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μάς ἤρθανε μὲ δικοῦ φόνο φορτωμένοι.

ΘΟΑΣ

Τί φόνο ; Ἔχω μεγάλη ἐπιθυμιὰ νὰ μάθω.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μαχαίρωσαν κέσκότωσαν κ' οἱ δυὸ τὴ μάνα τους.

ΘΟΑΣ

᾽Ω, ᾽Απόλλωνα μου, αὐτὸ οὐδὲ βαρβαρὸς θὰ ἐτόλμα.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

᾽Αποδιωγμένους ἔχει τους ἡ Ἑλλάδα πάσα.

ΘΟΑΣ

Καὶ γι' αὐτὸ τάχα τὸ ἄγαλμα τὸ φέρνεῖς ξέζωνέλας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Στὸν καθαρὸν ἀγέρα νὰ τὸ ξεμολέσω.

ΘΟΑΣ

Καὶ πῶς ἀπείκασες τὸ μὀλεμα τῶν ξένων ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Τοὺς ξέταξα, ὥς τοὺς ἔστρωσε τὴν ὄψη τὸ ἄγαλμα.

ΘΟΑΣ

Σοφὴ σέθρεψ' ἡ Ἑλλάδα καὶ τὸ νόησες.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄν καὶ γλυκὸ στὴ ψυχὴ δόλο μοῦ ἀπιθώσαν.

ΘΟΑΣ

Κάποιο γητεφτικὸ φέραν ἀπ' τοὺς ᾽Αργίτες ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ποὺ δ' Ὁρέστης, ὁ ἀδερφός μου, ζεῖ καὶ βασιλεῖ.

ΘΟΑΣ

Γιὰ νὰ σωθοῦν μὲ τὸ χαρούμενο μαντάτο.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κι ὁ κύρης μου τάχα πῶς ζεῖ κ' εὐτυχὸς ποῦναι.

ΘΟΑΣ

Κεσὺ μὲ τῆς θεᾶς τὸ μέρος, βέβαια πηγες ;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Μισῶ τὴν πάσα Ἑλλάδα, ποῦταν ὁ χαμός μου.

ΘΟΑΣ

Καὶ τί θὰ κάνουμε τοὺς δύο τούτους ξένους;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Θά σεβαστοῦμε αὐτὸ πὺν ὀρίζει ὁ νόμος.

ΘΟΑΣ

Λοιπόν, ἁγιασμός θὰ δουλέψει καὶ μαχαίρι;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Πρῶτα θὰ τοὺς ξεπλύνω μὲ νερὰ καθάρια.

ΘΟΑΣ

Μὲ βρυσικὰ νερά ἢ μὲ κρύα θάλασσα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ξεπλὲν ἢ θάλασσα κάθε κακὸ τοῦ ἀνθρώπου.

ΘΟΑΣ

Κἔτσι ἁγνιασμένοι, κάλοὶ θᾶναι γιὰ τὴ θεά μας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Κἔτσι καλύτερα θενᾶναι καὶ γιὰ μένα.

ΘΟΑΣ

Μὰ δὲ ξεσπάει ἐδῶ σιμὰ στὸ ναὸ τὸ κύμα;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἐρημιὰ γι᾿ ἄλλα τελέσματα.

ΘΟΑΣ

Ἄμε, ὅπου θές, νὰ ἰδῶ μυστήρια δὲ μοῦ ἄρέσει.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς πρέπει νὰ τὸ ξεπλύνω.

ΘΟΑΣ

Ποῦ ἂπ τὸ φονιά τῆς μάνας του κι αὐτὸ μολέφτη;

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Ἄλλιῳς δὲ θὰ τὸ σήκωνα ἂπ τὸ ποδοστάσι.

ΘΟΑΣ

Ἦ εὐλάβειά σου δίκαιη ἢ ἡ προνοή σου.

ΙΦ. Ξαίρεις, σὰν τί θὰ γίνει τώρα; Θ. Ἐσὺ φανέρωσ' το.
 ΙΦ. Πές νὰ δεθοῦν οἱ ξένοι. Θ. Ποῦ νὰ σοῦ ξεφύγουν;
 ΙΦ. Δὲν ἔχει ἡ Ἑλλάδα πίστη. Θ. Φέρ' τε μου τὰ σίδερα.
 ΙΦ. Κεῖδ' οὖς ξένους φέρετε μου. Θ. Στους ὀρισμούς σου.
 ΙΦ. Μὲ πέπλα κρύψτε τους τὴν ὄψη. Θ. Ἄπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.
 ΙΦ. Πέψε μου συνοδεία. Θ. Σὲ προβοδάνε τοῦτοι.
 ΙΦ. Στεῖλε κάποιον στὴ χώρα νὰ τοὺς πεῖ. Θ. Τί τρέχει;
 ΙΦ. Στὸ σπίτι ὅλοι νὰ μένουν. Θ. Μὴ δοῦν τοὺς φοινιάδες;
 ΙΦ. Γιατὶ τοῦτο μολένει. Θ. *Σὲ κάποιον* Πάν' ἐσὺ καὶ πές το.
 ΙΦ. Νὰ μὴν τοὺς δεῖ κανεὶς. Θ. Πόσο μέλει σου ἡ χώρα.
 ΙΦ. Καὶ πὶο γιὰ τοὺς ποὺ ἄξιζει. Θ. Αὐτὸ τὸ λὲς γιὰ μένα;
 ΙΦ. Δίκαια. Θ. Δίκαια θαμάζει σε κ' ἡ χώρα πάσα.
 ΙΦ. Κεῖσ' στᾶσου μπρὸς στὸ ναό. Θ. Σὰν τί νὰ κάμω;
 ΙΦ. Μὲ δαυλὸν ἄγνισ' τον. Θ. Καθάριο νὰ τὸν εὗρεις;
 ΙΦ. Κι ὅταν οἱ ξένοι βγοῦν. Θ. Σὰν τί πρέπει νὰ κάμω;
 ΙΦ. Κρύψε τὸ πρόσωπο. Θ. Τὸ μόλεμα μὴν πάρω;
 ΙΦ. Κι ἂν φανεῖ πὺν ἄργησα πολὺ. Θ. Σὰν πόσῃν ὥρᾳ;
 ΙΦ. Μὴ ξεπαστεῖς. Θ. Πράξε τα μὲ τὴν ἡσυχία σου.
 ΙΦ. Μακάρι ὥς θέλω νὰ μοῦ βγοῦν ὅλα. Θ. Μακάρι.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

Καὶ ἰδού, πὺν οἱ ξένοι ἅπ' τὸ ναὸ ξεβγαίνουν
 καὶ τὰ στολίδια τῆς θεᾶς καὶ τοῦ γαλαίου
 τᾶρνιά, πὺν μὲ τὸ αἷμα τούτων θὰ ξεπλύνω
 τὸ φρικτὸ φόνο. Νά, οἱ λαμπάδες οἱ φλογάτες
 καὶ τᾶλλα πῶταξα, ὅλα πὺν μὲ τοῦτα
 τοὺς ξένους καὶ τῇ θεᾷ θὰ ξεμολέσω.
 Κι ἃς ξεμακραίνει ὁ λαὸς ὅλος ἀπὸ τοῦτο
 τὸ μόλεμα, κι ὁ πὺν εἶναι φυλακάτορας
 ναοῦ καὶ καθαρὰ τὰ χέρια πρέπει νᾶχει
 κι ὁ πὺν μέλλει νὰ παντρεφτεῖ κι ὅποια εἶναι
 βαρούμενη. Φύγετε, τραβηχτῆτε,
 μήπως καὶ πέσει πάνω σας τὸ μόλεμα.
 — ὦ, Δέσποινάμου, ἀπάρθενη, κόρη τοῦ Δία
 καὶ τῆς Λητῶς, ἂν θὰ ξεπλύνω τούτους
 ἀπὸ τὸ φόνο, κι ἂν θυσιάσουμε ὅπου πρέπει,
 κὲσ' θᾶχεις ναὸν ἄγνὸ κἔμεις θὰ δοῦμε
 μέρες καλές. Κι ἂν δὲν τὰ λέγω τᾶλλα, ξαίρω,
 πὺν νιόθουν με οἱ θεοί, μαθοὶ κἔσ' οὐ, θεά μου.

ΣΤΑΣΙΜΟΓ'.

ΧΟΡΟΣ

Εὐλογημένη τῆς Λητῶς ἡ γέννα, **Στροφή**

πού μιὰ φορά

πλούσιο χάριζε καρπὸ

στῆς Δῆλος τὰ φαράγγια τὰ ξερά·

τὸ χρυσομάλλη, τὸν πιδέξιο λυράρη,

κι αὐτήν, πῶχει καμάρι

τὸ ἀλάθευτὸ δοξάρι.

Κι εὐτὺς τὸ θαλασσοβράχο ἀπαριάζοντας

τὸ δοξασομένον, ὅπου ἐκοιλοπόνα,

στοῦ Παρνασοῦ τὴν κορυφὴ τονε παγαίνει,

ἐκεῖ πού οἱ νερομάνες ρέουν ἀστéρεφτες,

τοῦ Διόνυσου τὴ βακχεμένη.

Ὅπου δ' ἄρ' ὁ μῦθος ὁ δράκος ὁ πιτσοιλωτός,

ὁ χαλκοαρματωμένος καὶ ἡσκιωτός

σὲ δάρνης πυκνὴ φούντα,

στοιχίδ τῆς γῆς πελώριο, φύλαγε

τὰ μέρη τὰ μανταλαοῦντα.

Κι ἀκόμη ἀνῆλικο, ἀκόμη ἐχοροπήδας

στῆς ἀκριβῆς μάνας τὴν ἀγκαλιά

καὶ σκότωσες, Φοῖβε, τὸ δράκο κέκανες δικό σου,

τὸ μαντότοπο μὲ τὴ θεολαλιά.

Καὶ στὸ χρυσὸ καθήμενος τριπόδι,

στοὺς θρόνους πού δὲ λείει ψέματα,

τοῦ θεοῦ τὸ λόγο

ἀπ' τὸ ἱερό σου ἀπόβαντα μαντολογεῖς,

σιμὰ στῆς Κασταλίας τὰ ρέματα,

στοὺς ναοὺς σου, ἐκεῖ καταμεσὸ στὴ γῆς.

Κι ὡς πῆγε κέδιωξεν ἀπὸ κειπέρα **Ἀντιστροφή**

τὴ Θέμιδα, τῆς Γῆς τὴ θυγατέρα,

ἀπ' τὸ μαντεῖο τῆς Πυθῶς

νύχτια ὄνειροφαντάσματα ἢ γῆς ἐγεγνοβόλα·

καὶ σὲ ὑπνοφαντασιὰ μαθὸς

ὁ λαὸς ἀπὸ τὸ λέγει τους,

κατάχαμα στὰ σκότεινα ὅταν
 ὕπνῳ, γιὰ ὅλα
 τὰ τωρινά, τὰ περασμένα κι ὅσα θὰ γινόνταν.
 Κἔτσι τοῦ πῆρε ἡ Γῆς τοῦ Φοίβου τὴν τιμὴ
 τῆς μαντοσύνης,
 ποὺ γιὰ τὴν κόρη της ἐξηλοφτόνα τον,
 κεῖδες τὸν θεὸν κατὰ τὸν Ὀλυμπο
 νὰ δράμει γοργογόνατον,
 ὅπου μὲ τὰ παιδίσια χέρια του ἱκετευτικά
 τοῦ Δία τὰ θρογιά περιλαμπάνει τα,
 νὰ γίνει του βοηθός,
 νὰ πάθουν τὰ ὄνειρομαντέματα κὴ μάνιτα
 τῆς Γῆς, ποὺ ἐπέσαγε στὸν Οἶκο τῆς Πυθῶς.
 Κι ὁ Δίας γέλασε θαρῶντας τὸ παιδί
 νὰ βιάζεται νὰ πάρει πάλι
 τὸ πολυχρύσαφο προσκύνημα
 κεδέκτη, σειῶντας τὸ κεφάλι,
 νὰ πάθει πιά τὸ μαντολόγημα τὸ σκότεινο
 κι ἀπὸ τὴ λαθοςύνη
 τὴ νυχτοπρόσωπην ὃ κόσμος γλύτωσε
 καὶ τίς τιμὲς τοῦ Φοίβου ξαναδίνει.
 Κἔκανε νάχουνε τὰ θάρρη των στοῦ θεοῦ
 τὸ λόγο τὸν τραγουδιστὸ οἱ ἀνθρώποι
 καὶ νὰ τραβᾷ προσκυνητάδες πλῆθος
 ὃ θρόνος τῆς Πυθίας στὸ κατόπι.

ΕΞΟΔΟΣ

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Ἔϊ, ἐσεῖς φυλακατόροι τοῦ ναοῦ καὶ τῶν βωμῶνε
 βλεπάτορες, ποῦ ταχὰ νάναι ὁ Θόας,
 ὁ βασιλιάς τῆς χώρας τούτης; Κραῖτε,
 ἀνοίγοντας τίς στέριες πόρτες διάπλατα,
 νάβγει ὅξω ἀπὸ τὸν Οἶκο αὐτὸν ὁ ἄρχος τῆς χώρας.

ΧΟΡΟΣ

Τί τρέχει; Ἀρώτητῃ ἂν κάνει νὰ μιλήσω;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Ξεφρέβουν μας κ' οἱ δύο νέοι, συντρεγμένοι

ἅπ τὴν πανούργα κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονα.
Καὶ φεύγουν δῶθε παίροντας μαζὶ καὶ τὸ ἅγιο
τάγαλμα καὶ σέλληνικὸ καράβι μπαίνουν.

ΧΟΡΟΣ

Ἀπίστευτα τὰ λόγια σου, μὰ γιὰ τὸν ἄρχο,
ποῦ θὲς νὰ δεῖς, ἅπ τὸν ναὸν εἶναι φεβγάτος.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Γιὰ ποῦ; Γιατὶ πρέπει νὰ μάθει τὸ τί τρέχει.

ΧΟΡΟΣ

Δὲ ξαίρουμε. Γυρέβοντάς τον πάνε ὥστόσο,
ὅσπου τὸν βρεῖς, καὶ πέ του τὰ μαντάτα.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Δέτε, τὴν ἄπιστη τῶν γυναικῶνε φάρα.
Κέσεῖς σὲ ὅ,τι ἔγινε θᾶχτε τὴν οὐρά σας.

ΧΟΡΟΣ

Τρελάθηκες; Τί θέμ' ἐμεῖς μὲ τὸ φεβγάτισμα
τῶν ξένων; Δὲν τραβάς γοργὰ στὶς πόρτες τοῦ ἄρχου;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Ὅχι, πρὶν ξεδιαλύνει μας ὁ κράχτης τοῦτος
ἂν εἶναι μέσα ἢ ἂν δὲν εἶναι ὁ ἄρχος τῆς χώρας.

βροντὰ δυνατὰ πολλὰς φορὰς τὸ ῥόπτρο

Ἐῖ, σὲσὰς τοὺς ἀπὸ μέσα κραίνω: Ἀνοῖχτε
τοὺς περάτες καὶ πέστε τοῦ ἀφεντός μου, ποῦμαι
στὴν πόρτα μπρὸς κακὰ μαντάτα φορτωμένος.

ΘΟΑΣ

Ποιὸς στὸ ναὸ τῆς θεᾶς τέτοια βουὴ σηκώνει
καὶ τὴ θύρα βαρᾶ κι ὁ βρόντος μέσα ἤχαι;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Πῶς; Τοῦτες μοῦλεγαν γιὰ νὰ μὲ ξεμακραίνουν
πὼς εἶχες φύγει τάχα. Μέσα λοιπόν, εἴσουν;

ΘΟΑΣ

Τί κέρδος τάχα πρόσμεγαν; Τί κυνηγούσαν;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Σὲ λίγο αὐτὰ σοῦ τὰραδιάζω κι ἄκου τώρα
τὰ βιαστικά. Ἡ παρθένα, ποῦ ἐδωπέρα
στοὺς βωμοὺς παραστέκεται, ἡ Ἰφιγένεια,
ἐξφυγε μὲ τοὺς ξένους ὅξω ἀπὸ τὴ χώρα,

μαζί της παίρνοντας τὸ εἰκόνισμα. τῆς θεᾶς μας
τὸ ἅγιο. Καὶ τὸ ξεμόλεμά του εἶταν ξεγέλασμα.

ΘΟΑΣ

Τί λές; Ποιὸς κακὸς δαίμονας τὴ σπρώχνει τάχα;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Γιὰ νὰ σώσει τὸν Ὁρέστη. Ἀπορεῖς γιὰ τοῦτο;

ΘΟΑΣ

Ποιόνα; Αὐτὸν ποὺ γέννησεν ἡ Τυνδαρίδα;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Αὐτόν, ποὺ εἶταν νὰ θυσιαστεῖ γιὰ τὴ θεά μας.

ΘΟΑΣ

Θάμα. Μὲ ποιὰ ἄλλη λέξη νὰ τὸνοματίσω;

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Μὴ σταματᾷς σαυτὸ τὸ νοῦ σου κι ἀκουσέ με.

Σκέψου καλὰ, κι ἀκούγοντάς με, κοίτα

μὲ τί λογῆς κυνήγι θὰ πιαστοῦν οἱ ξένοι.

ΘΟΑΣ

Λέγε. Μιλᾷς καλὰ. Δὲν πᾶν γιὰ δρόμο
κοντινὸ τὸ κοντάρι μου ποὺ νὰ ξεφύγουν.

ΜΑΝΤΑΤΟΦΟΡΟΣ

Στὸ περιγιάλι ὥς φτάσαμεν, ἐκεῖ ὅπου
κρυφάραζε τοῦ Ὁρέστη τὸ καράβι,
σῆμάς, ποὺ ἔπεψες συνοδιά, γιὰ νὰ κρατάμε
τά σίδερα τῶν ξένων, τοῦ Ἀγαμέμνου ἢ κόρη
νόημα κάμει ἀλάργα νὰ σταθοῦμε,
πειδὴς μυστηριακὴ θάναβε φλόγα
καὶ τὸ ξεμόλεμα θ' ἀρχίνα. Κ' ἡ ἴδια
πῆρε τῶν ξένωνε τὰ σίδερα στά χέρια
κι ἀκλούθα τους. Ἄν καὶ γιὰ τοῦτα οἱ δούλοι σου
κακόβαζαν, ὥστόσο τὰ δεχόταν, ρήγα.

Τέλος, γιὰ νὰ φανεῖ πὼς κάτι ἀλλότριο κάνει,
μὲ τὴ φωνὴ σερνάμενη ἀναθρήνα, κῦστερα
ξενόηχες γητιῆς σιγοτραγούδα, τάχα
τὸ φόνο ξέπλενε. Κεμεῖς, ποὺ καθισμένοι
πολὺν καιρὸ ἀπαντέχαμε, στὸ νοῦ μας μπῆκε,
πὼς λύνοντας τίς κλάπες τῶν οἱ ξένοι
μποροῦσαν νὰ τὴ σκοτώσουν καὶ νὰ φύγουν.

Ὅμως φοβόμενοι μὴ δοῦμε τάχα
τά πού νά βλέπονται δὲν πρέπει, αὐτοῦ λουφάζαμε.
Τέλος, ὅλοι, ὅλοι ἀντάμα, εἴπαμε νά πάμε,
ἂν καὶ πρεπὸ δὲν εἶταν, πρὸς τὸ μέρος των.

Κ' ἐκεῖ βλέπουμε κάποιο ἑλληνικὸ καραβὶ
στά πανιά, μὲ σειρὲς κορυπιά φτερακωμένο
καὶ στοὺς σκαρμοὺς πενήντα λαμνοκόπους.
Κ' οἱ γιοὶ μας, ἀπ' ἐκεῖ ποῦταν δεμένοι,
στεκόταν λέφτεροι πρὸς τὴ μεριά τῆς πρύμης.
Κι ἄλλοι ἐκράτουν ἀπ' τὴν πρύμη μὲ τοὺς γάντζους
κι ἄλλοι τραβούσαν τίς πρυμάτσες ἢ στοὺς ξένους
κατέβαζαν στὴ θάλασσα τὴ σκάλα.

Κ' ἐμεῖς, δίχως ντήρηση πιά, μιά τὰ πανοῦργα
σκέδια πού εἶδαμεν, ἀδράξαμε τὴ ξένη
καὶ τίς πρυμάτσες καὶ πασκίζαμε τὰ δύο
τιμόνια νά τραβήξουμε ἀπ' τίς τρύπες,
τοῦ καραβιοῦ τοῦ ὠριόπρυμου. Καὶ λόγια
ἐπαιρναν κῆδιναν: Γιὰ ποιοῦ λόγῳ κλεφτάτα
νά φέβγετε, μὲ ἀγάλματα καὶ ἱερωμένες;

Ποιὸς εἶς, ἐσὺ καὶ τίνος γιὸς, πού ἀρπάξεις δῶθε
τούτην νά τὴν πούλῃσεις; Κι ἀπολογήθη ἐκεῖνος:

«Εἶμαι ὁ Ὁρέστης, μάθε το, τὸ ἀδερφεὶ τούτης,
γιὸς τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ ξαναφέρνω
στὸ σπίτι αὐτήνα, πού τὴν εἶχαμε χαμένη.»

Ὡστόσο, πὶὸ σφιχτὰ κρατούσαμε τὴ ξένη.

Καὶ σπρώχναμε τὴν ἄρθει πρὸς ἐσὲ μαζί μας,
ὅσο κι ἂν τρώγαμε ἄγριες χτυπιὲς στὰ μοῦτρα,
γιατὶ οὐδ' ἐμεῖς, μήτε καὶ τοῦτοι ἀματωμένοι
εἶταν, μόνο ἐπερταν γροθιὲς μαζί καὶ κλωτσοὶ
κι ἀπὸ τοὺς δύο τῶν στά πλευρὰ, στὸ ψυχικὸ μας.
Μόλις πιαστήκαμε, τοῦ πεθαμοῦ μᾶς κᾶναν.

Κι ὅλοι σημαδισμένοι ἀπὸ τὸ ξύλο,
πρὸς τὰ ραδιὰ φεύγαμε, κι ἄλλοι μὲ σπασμένα
κεφάλια κι ἄλλοι μὲ τὰ μοῦτρα ματωμένα.

Καὶ λημεριάζοντας ἀπ' τὰ ὀρθολίδια πίσω,
στήναμε πετροπόλεμο πὶὸ φυλαγμένοι.

Ὅμως οἱ δοξαριάτορες ἀπὸ τὴν πρύμη

μέ τις σαγίτες των ἀλάργα μάς ἐκράτουν.
 Κεῖναι, θαλασσοταραχή ὡς τὸρηξε ὄζω
 τὸ πλοῖο κ' ἡ παρθένα στὸ νερὸ φοβόταν
 νά μπεῖ, παίρνει τὴν ὁ Ὀρέστης στὸ ζερβὶ τοῦ
 ὄμο, μπαίνει στὴ θάλασσα καὶ πᾶ στὴ σκάλα
 τρέχοντας ἀνεβάζει μὲ τὴν ἀδερφή του
 πᾶ στὸ καλὸστρωτο καράβι τὸ ἀγαλμα
 τῆς κόρης τοῦ Διός, τὸ οὐρανοκατέβατο.
 Κι ἀπὸ τοῦ καραβιοῦ τῇ μέσῃ ἀκούστη
 ἀνάκραγμα: «Τοῦ ἑλληνικοῦ καραβιοῦ νάφτες,
 ἀλλὰ τὰ χεῖρα στά κουπιά, μὲ ἀφρὸ ν' ἀσπρίσει
 ἀχούμενο τῆς θάλασσας τὸ κύμα,
 γιατί κρατάμε πια τὰ που γιὰυτὰ περάσαμε
 τὸ κακὸ πέραμα, μὲς ἀπὸ μαυροὺς βράχους».

Κ' οἱ νάφτες μὲνα μουγγοῖν τὸ χαρᾶς ἐκρούσαν
 τὰ νερά. Ὡστόσο τὸ καράβι ὅσο εἶταν
 μὲς τὸ λιμάνι ἔπλεε, ὅτι ἔκανε ὁμως
 νὰ βγεῖ βρίσκοντας ἄγρια θάλασσα σπρωχνόταν.
 Ξάφνω, δυνάτὸς ἄνεμος φυσώντας,
 σκουντὰ τὸ πλοῖο πίσω μὲ τὴν πρύμη
 κ' οἱ λαμνοκόποι, μὲ λαχτιᾶς τὸ κύμα ἐκράτουν.
 Μὰ ἡ ἀνερούσα θάλασσα ὀλοένα πίσω
 καὶ στὴ στεριάαν ἔρηχνε πάλι τὸ καράβι.
 Κι δλωρθὴ τότες στήθη τοῦ Ἀγαμέμνονος ἡ κόρη
 καὶ προσευχήθη: «ὦ κόρη τῆς Λητῶς μου,
 σώσε με, ἐμένα τὴν ἱερεῖά σου,
 ἀπὸ τῇ βάρβαρῃ αὐτῇ χώρᾳ στὴν Ἑλλάδα
 καὶ τὴν κλεψιά συχώρεσέ μου. Κεῖναι, θεά μου,
 ἔχεις ἀδέρφ' κι ἀγαπᾶς. Φάνου σέμένα
 καλοπροαίρετη, ποὺ ἀγαπῶ τὸ αἷμα μου.»
 Κι ἀντίκρακραξαν χαρούμενον οἱ νάφτες ὕμνο
 στὴν προσευχὴ τῆς κόρης ἀκουμπώντας
 πᾶ στά κουπιά καὶ τὰ γυμνά τῶν στήθη,
 τὸ πρόσταγμα ὡς ἀκούστη. Ὡς τόσο, τὸ καράβι
 πήγαινε πρὸς τὴς ξέρες ὀλοένα.
 Κι ἔβλεπες ὁ ἓνας μας στὴ θάλασσα νὰ τρέχει
 κι ἄλλος συρτοθελῆς νὰ ρήχνει πρὸς τὸ πλοῖο.

Κεῦτ' ἐγὼ ξεκίνησα γιὰ σένα, ρήγα,
 γιὰ νὰ σοῦ πῶ τί γίνεται κεῖ κάτω.
 Σύρε. Πάρε μαζί σου βρόχια κι ἄλυσίδες
 πειδῆς, ἢ φουσκοθαλασσιά σά δὲ θά πέσει,
 ἐλπίδα δὲν ὑπάρχ' οἱ ξένοι νὰ γλυτώσουν.
 Κι ὁ ἀφέντης ὁ μεγαλοδύναμος τῆς θάλασσας,
 ὁ Ποσειδῶνας, μάχεται τοὺς Πελοπίδες,
 γιὰτὶ βοηθὸς εἶταν καὶ σκεπὸς τῆς Τροίας.
 Καὶ τώρα, ὡς φαίνεται, σέσῃ θά παραδώσει
 καὶ στό λαό σου καὶ τὸ γιὸ τοῦ Ἀγαμέμνου
 μ' αὐτὴν τὴν ἀδερφή του. Νά, πού ἐπιάστη
 τώρα πὼς ξέχασε κι αὐτὴν τὴ χάρη,
 πού ἡ Ἀρτεμὴ τῆς εἶχε κάμει στὴν Αὐλίδα.

ΧΟΡΟΣ

Ἔρμη Ἰφιγένεια. Θά πεθάνεις μὲ τὸ ἀδέρφι
 μαζί στοῦ βασιλιᾶ τὰ χέρι' ἂν ξαναπέσεις.

ΘΟΑΣ

Ἐ γειά, τῆς βάρβαρης χώρας μου ὁ λαὸς ὅλος.
 Βάλτε τὰ γκέμια στ' ἄλογα καὶ δράμετε
 παραγιαλοῦ, νὰ μαζώξετε τὰ συντροίμια
 τοῦ ἑλληνικοῦ κάτεργου. Ἀμέτε, πιάστε,
 μὲ τὴ θεὰ βοηθό, τοὺς ἄνομους στὰ βρόχια.
 Κι ἄλλοι νὰ ρήχνουν στὸ γιαλὸ τὰ τρεχαντήρια·
 κῆτσι κι ἀπὸ γιαλοῦ καὶ μὲ τ' ἄλόγατα
 ἀπὸ στεριᾶς, στὰ χέρια μας σὰν πέσουν,
 νὰ τοὺς γκρεμίσουμε ἀπ' τοὺς ἄγριους βράχους,
 ἢ νὰ τοὺς μπήξουμε πὰ σὲ παλούκια.
 Ὅσο γιὰ σὰς, γυναῖκες, πού τὰ ξαίρατε ὅλα
 τὰ σκέδια, θὰ παιδέψω σας μόλις ἀδειάσω.
 Τώρα καιρὸ δὲν ἔχω γιὰτὶ βιάζομαι.

ΑΘΗΝΑ

Γιὰ ποῦ; Γιὰ ποῦ; Τὴν παγανιά σου λάμνεις, Θόα;
 Ἀκου τῆς Ἀθηνᾶς αὐτὰ τὰ λόγια: Πάψε,
 νὰ κυνηγᾷς. Μὴν ἀμολᾷς τοῦ λαοῦ τὸ ρέμα.
 Εἶταν γραφτὸ τοῦ Ὁρέστη νὰ ὑπακούσει
 τὸ θεϊκὸ χρησμὸ τοῦ Φοῖβου κ' ἐδὼ νᾶρθῃ,

τῶν Ἑρινύων τῇ χολῇ γιὰ νὰ ξεφύγει,
 σὰ θᾶπαιρνε στὸ Ἄργος τὴν ἀδερφή του
 καὶ τᾶγιο τᾶγαλμα, ποὺ θᾶφερνε στὴ γῇ μου.
 Κεῖται ἅπ τὰ βάσανα τὰ τωρινὰ θανάσαινε.
 Αὐτὰ γιὰ σέ. Καὶ τόν ποὺ νὰ σκοτώσεις
 θές, τὸν Ὀρέστη, πιάνοντάς τον μὲς τὴ μπόρα,
 γιὰ χάρη μου, τούτῃ τὴν ὥρα ὃ Ποσειδῶνας
 καλοδρομίζει τον μὲ τὸ γοργὸ καράβι
 κι ἀκύμαντῃ κρατεῖ τῆς θάλασσας τὴν ὄψῃ.

γυρνὰ πρὸς τὴ θάλασσα

—Κεῖσὺ, Ὀρέστη, ἀπείκασε τὴν προσταγὴ μου,
 τί ἀκούς τῇ θεοτικῇ λαλιά κεδῶ ἂν δὲν εἶσαι.
 Σύρῃ μὲ τὸ ἄγαλμα καὶ μὲ τὴν ἀδερφή σου,
 κι ὥς φτάσεις στὴ θεῖχτιστὴν Ἀθήνα,
 εἶν' ἓνας τόπος, πρὸς τῆς Ἀττικῆς τὴν ἄκρῃ,
 ποὺ γειτονεύει μὲ τῆς Κάρυστος τὰ βράχια,
 ἱερότοπος, ποὺ Ἀλυκὲς λέγει τον ὃ λαὸς μου.
 Αὐτοῦ χτίζοντας ναὸ τὸ ἄγαλμα νὰ στήσεις,
 μὲ παρανόμι Ταυρικὴ ποὺ νὰ θυμίζει
 κι αὐτὰ τὰ βάσανα πῶχῃς τραβήξει
 ἅπ τὸ κεντρὶ τῶν Ἑρινύων, παραδέρνοντας
 στὴν Ἑλλάδα ὅλῃ. Κι ὃ λαὸς ἐδῶ καὶ πέρα
 τὴν Ἀρτεμὶ ἃς δοξάζει τὴν Ταυριώτισσα.
 Καὶ τῇ γιορτῇ της ὃ λαὸς ὅταν γιορτάζει,
 γιὰ τῆς σφαγῆς σου ξαγορά, τάξε, ἱερέας
 νὰ ᾔγγιζι μὲ σπαθὶ τὸ λαιμὸ κάποιου
 καὶ νὰ ματώνει τον ἔτσι γιὰ τὴ χάρη
 γιὰ προσκύνημα τῆς θεᾶς. —Κεῖσὺ, Ἰφιγένεια,
 θᾶσαι στὴ σκαλωτῇ Βρῶνα τῆς θεᾶς τούτης
 κλειδοκρατόρισσα. Ἐκεῖ καὶ θὰ σέ θάψουν
 ὅταν πεθάνεις καὶ σέσῃ θ' ἀφιερώνουν
 γιὰ στόλισμα ὑφάδια ὠριόπλουμα, ποὺ ἀφήνουν
 γυναιῖκες πεθαμένες πὰ στὴ γέννα.
 Κ' ἐσένα ὀρίζω Θόα, τίς ἑλληνοποῦλες
 τοῦτες, γιὰ τὴν καλὴ τους γνώμη στὴν πατρίδα
 νὰ τίς ξεπροβοδήσεις. Σέχω σώσει, Ὀρέστη,

καὶ πρὶν στὸν Ἄρειο Πάγον ὅταν μοῖραζα ἴσα
 κ' ἴσα τοὺς ψήφους καὶ θά γίνεαι νόμος, πού ὅποιος
 τοὺς μισοὺς παίρνει γὰ κερδίζει καὶ τὴν κρίση.
 Γιὰ τοῦ Ἀγαμέμνονα, πάρε τὴν ἀδερφή σου
 καὶ ἁμέτε· κ' ἐσύ Θόα, μὴ θυμόνεις.

ΘΟΑΣ

ὦ, Ἀθηνά μου, ἀφέντρα, ὃ πού ἀκούει τὸ λόγο
 τοῦ θεοῦ καὶ δὲν τὸν ὑπακούει δὲν εἶναι
 στὰ συγκαλά του. Δὲν ὀργίζομαι ἐγὼ μῆτε
 μετὸν Ὀρέστη, μῆτε μετὴν ἀδερφή του,
 πού φύγα· παίρνοντάς· μαζί τῆς θεᾶς τὸ ἄγαλμα.
 Δὲν εἶναι καλὸ πρᾶμα νὰ τὰ βάζεις ὅπου
 μετὸς μεγάλων δυνάμεων θεῶν. Ἄς πάνε αὐτὸ
 μετὸ ἄγαλμα στὴ χώρα σου κ' οἱ δύο τῶν
 κ' ἐκεῖ μετὸ καλὸ ἄς τὸ στήσουν. Καὶ θὰ στείλω
 στὴν εὐτυχὴν Ἑλλάδα τοῦτες τίς γυναῖκες,
 καταπὼς ἴδρises. Καὶ νά, πού κατεβάζω νοτιά
 καὶ τάρματα, πού ἐνάντια σῆκωσα στοὺς ξένους
 καὶ στήνω τὰ κουπιά καὶ ἄς γίνεαι θεὰ μου·
 τὸ θέλημά σου.

ΑΘΗΝΑ

Καλὰ τὰ πες. Γιατ' ἡ Μοῖρα
 καὶ δική σου καὶ τῶν θεῶν εἶναι κυβερνήτρια.
 Φυσάτε, ἀνέμοι, νὰ ρομηνίξει τὸ καράβι,
 νὰ πάει στὴν Ἀθήνα τὸν Ὀρέστη
 κ' ἐγὼ μαζί τους θελα ταξιδεύω
 γιὰ νὰ φυλάγω τὸ ἄγαλμα τῆς ἀδερφῆς μου.

ΧΟΡΟΣ

Ἄμετε, σιτὸ καλὸν, εὐτυχισμένοι,
 σωσμένοι ἀπ' τὴν καλή σας μοῖρα.
 ὦ, Ἀθηνά μου, πού θεοὶ καὶ ἀνθρώποι
 σὲ σέβονται, θὰ κάνομε τὸ θέλημά σου.
 Γιατὶ τοπνότατο ἀκούσμα ἔχει χορῶσαι
 τὴν ἀκοή μου ἀπὸ τ' ἀνέλπιστα, καλὲς μου.
 Νίκη τρισεύγενη, κυβερνᾷ τὴν ζωὴν μου,
 καὶ χάριζε μου πάντα τὸ στεφάνι.

ΤΕΛΟΣ

ΔΡΧ. 20

BIBL
TEΛ/
ΙΔΡ
ΤΕΧΝ
ΔΩΡΕΑ